



ČESKÁ REPUBLIKA  
ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobkyně: **MESANA Real s.r.o.**, IČO: 29065895  
sídlem Máchova 2161, 347 01 Tachov  
zastoupená advokátem JUDr. PhDr. Stanislavem Balíkem  
sídlem Kolínská 13, 130 00 Praha 3

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**  
sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 00 Praha 1

za účasti osob zúčastněných na řízení: I. **ČEZ Distribuce, a.s.**, IČO: 24729035  
sídlem Teplická 874/8, 405 02 Děčín  
zastoupená advokátem Mgr. Radkem

Pokorným

sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1

II. I. S.

o žalobě proti rozhodnutí ministra pro místní rozvoj ze dne 15. 11. 2011, č. j. 27824/2011-31-4,

**takto:**

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

**Odůvodnění:****I. Předmět řízení a vymezení sporu**

1. Městský úřad Nový Knín, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), rozhodl dne 13. 4. 2010 ve spojeném územním a stavebním řízení na základě žádosti žalobkyně, rozhodnutím č. j. 2700/10-ič/6, sp. zn. 2700/09-Č, o umístění a povolení stavby „*Fotovoltaická elektrárna na výrobu elektrické energie (stavba dočasná)*“ (dále jen „předmětná stavba“ nebo „stavba FVE“) na pozemku parc. č. 217/1 v k. ú. Nová Hraštice (dále též „rozhodnutí stavebního úřadu“). Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje (dále jen „krajský úřad“) v odvolacím řízení dne 30. 7. 2010 rozhodnutím č.j. 133311/2010/KUSK sp. zn. SZ 106771/2010/KUSK REG/Gr, částečně změnil rozhodnutí stavebního úřadu tak, že do jeho výroku doplnil, že stavba FVE se umísťuje a povoluje též na pozemku parc. č. 217/3 v k. ú. Nová Hraštice; jako nepřípustné zamítl odvolání osoby zúčastněné na řízení II (dále též „rozhodnutí krajského úřadu“).
2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 5. 2011, č. j. 39722/2010-83/1165 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), na základě podnětu k zahájení přezkumného řízení podaného osobou zúčastněnou na řízení II zrušil obě shora uvedená rozhodnutí a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. Žalovaný zároveň určil, že účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení nastávají podle § 99 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ode dne jeho právní moci (ex nunc). Žalovaný vytkl správním orgánům několikero pochybení, kterých se dopustily při rozhodování o žádosti žalobkyně. Mezi nimi též to, že stavební úřad dostatečně neověřil účinky budoucího užívání stavby ve smyslu § 111 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon“).
3. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně rozklad, v němž mimo jiné namítla, že práva z rozhodnutí stavebního úřadu nabyta v dobré víře; pochybení zapříčinily správní orgány. Současně jiným účastníkům řízení nevznikla žádná újma v souvislosti s rozhodnutím stavebního úřadu. Naopak žalobkyně vyčíslila svou újmu vzniklou zrušením tohoto rozhodnutí na částku 280 000 000 Kč. Žalovaný proto měl přezkumné řízení zastavit podle § 94 odst. 4 správního řádu.
4. Rozhodnutím ze dne 15. 11. 2011, č. j. 27824/2011-31-4 (dále jen „napadené rozhodnutí“) ministr pro místní rozvoj rozklad žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl.

**II. Napadené rozhodnutí**

5. Ministr pro místní rozvoj v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že dne 20. 9. 2010 žalovaný obdržel od osoby zúčastněné na řízení II podnět k provedení přezkumného řízení. Na základě tohoto podnětu žalovaný zahájil přezkumné řízení, přezkoumal

rozhodnutí krajského úřadu i stavebního úřadu a obě rozhodnutí č. j. 39722/2010-83/1165 ze dne 24. 5. 2011 zrušil. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl, že stavební úřad pochybil, když jednoznačně nestanovil okruhy účastníků řízení územního řízení a stavebního řízení. Osobě zúčastněné na řízení II nebylo oznámeno zahájení řízení ani rozhodnutí ve věci. Stavební úřad dále nepostupoval ve společném řízení podle ustanovení § 140 odst. 7 správního řádu, když účastníky řízení nepoučil, že se oba výroky rozhodnutí vzájemně podmiňují a že odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby má odkladný účinek i vůči rozhodnutí o povolení stavby. Dalším pochybením stavebního úřadu bylo nedoručení oznámení o zahájení řízení a rozhodnutí o povolení stavby účastníku řízení P. S. Stavební úřad také zcela nedostatečně posoudil soulad záměru s vydanou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování a s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území. Stanovisko dotčeného orgánu k zásahu do krajinného rázu a souhlas s dočasným odnětím zemědělské půdy byly vydány až po veřejném ústním jednání, čímž stavební úřad porušil svou povinnost seznámit účastníky řízení s těmito podklady a účastníkům byla upřena možnost vyjádřit se k nim. Stavba FVE je umístována v ochranném pásmu dráhy, ovšem ve spise chybí stanovisko Správy železniční dopravní cesty, s. o., které je nutné podle § 8 a § 9 zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dráhách“). Podle § 111 odst. 2 stavebního zákona je stavební úřad povinen ověřit účinky budoucího užívání stavby. ČEZ Distribuce (v tomto řízení osoba zúčastněná na řízení I) vydala dne 11. 8. 2009 stanovisko o možnosti připojení stavby FVE k distribuční soustavě; toto stanovisko označila za předběžné s tím, že konečné stanovisko bude vydáno po předložení studie o připojitelnosti. Dne 22. 3. 2010 vydala ČEZ Distribuce další stanovisko, v němž žalobkyni sdělila, že stavbu FVE nelze připojit do distribuční sítě. Stavení úřad přesto vydal dne 13. 4. 2010 kladné rozhodnutí o povolení stavby FVE. Žalovaný vysvětlil, že připojení k distribuční síti je pro funkčnost stavby FVE, tedy výroby elektrické energie, klíčové. Jednoznačné stanovisko provozovatele distribuční soustavy tedy bylo pro rozhodování stavebního úřadu v dané věci nezbytné. Krajský úřad toto pochybení k odvolání ČEZ Distribuce nenapravil, vycházel totiž z tehdy nepravomocného rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále též „ERÚ“), které stanovilo, že ČEZ Distribuce je povinna uzavřít s žalobkyní smlouvu o připojení. Takové pravomocné rozhodnutí bylo nezbytným podkladem pro rozhodnutí ve věci. Krajský úřad však potvrdil stavební povolení na stavbu FVE, i přestože mu bylo známo, že v té době probíhá řízení o rozkladu proti rozhodnutí ERÚ. Ze správních spisů také nevyplývá, že by se správní orgány obou stupňů zabývaly otázkou zásahu ochranného pásma výroby elektřiny do sousedních pozemků, které nejsou ve vlastnictví stavebníka (odvolatele), aby jejich vlastníci byli nejen účastníky územního řízení, ale aby byli o přímém dotčení jejich práv v územním řízení vyrozuměni a mohli se tak k němu vyjádřit. S ohledem na výše uvedené žalovaný konstatoval, že rozhodnutí stavebního i krajského úřadu je třeba pro nezákonnost zrušit. Žalovaný v závěru svého rozhodnutí dodal, že újma, která vznikla žalobkyni na jejím subjektivním právu zrušením rozhodnutí stavebního úřadu, není ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla veřejnému zájmu pravomocným rozhodnutím vydaným v rozporu s právními předpisy.

6. Ministr pro místní rozvoj dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul obsah námitek uplatněných žalobkyní v rozkladu a k těmto uvedl, že v daném případě veřejný zájem na zákonnosti vydávaných rozhodnutí převažuje nad zásadou ochrany práv žalobkyně nabytých v dobré víře, a to zejména s ohledem na skutečnost, že o existenci

práv nabytých v dobré víře lze důvodně pochybovat vzhledem k existenci negativního stanoviska společnosti ČEZ Distribuce a.s., ze dne 22. 3. 2010 k možnosti připojení předmětné stavby k distribuční soustavě. Připojení k distribuční soustavě je pro stavbu FVE jakožto výrobu elektrické energie klíčové pro její funkčnost, a žalobkyně si proto musela být vědoma, že předmětná stavba nesplňuje požadavky uvedené v § 111 odst. 2 stavebního zákona. Toto negativní stanovisko k možnosti připojení předmětné stavby k distribuční soustavě bylo vydáno před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu o umístění a povolení předmětné stavby z 13. 4. 2010, ze kterého jasně vyplývá účel stavby, když na straně jedna je uvedeno „*Systém bude vyrobenou elektrickou energii o celkovém výkonu 1950kW dodávat do rozvodu 22kV ČEZ Distribuce a. s.*“. Tento účel ale vzhledem k existenci negativního stanoviska k možnosti připojení nemohl být naplněn. Nemožnosti připojení si byla žalobkyně vědoma, což dokládá skutečnost, že v průběhu řízení u ERÚ ve věci sporu ohledně uzavření smlouvy o připojení mezi žalobkyní a společností ČEZ Distribuce a.s. doložila prohlášení ze dne 20. 8. 2010, že prozatím nebude dodávat vyrobenou elektrickou energii do rozvodu, jak je uvedeno v projektové dokumentaci, a také fakt, že předmětná stavba FVE nebyla realizována. Řízení u ERÚ přitom nebylo pravomocně ukončeno před vydáním rozhodnutí krajského úřadu o odvolání ze dne 30. 7. 2010, takže nemožnost připojení v době jeho rozhodování stále existovala. Proto žalobkyně nemohla z rozhodnutí o umístění a povolení předmětné stavby nabýt práva v dobré víře. Rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. j. 04419-18/2010-ERÚ, sp.zn. ÚP- 4419/2010-ERÚ ze dne 25. 10. 2010 pak byl po novém projednání věci zamítnut návrh žalobkyně na stanovení smlouvy o připojení mezi ní a společností ČEZ Distribuce a.s. Rozklad proti tomuto rozhodnutí byl zamítnut předsedou Energetického regulačního úřadu rozhodnutím č. j. 04419-23/2010-ERÚ ze dne 10. 1. 2011 a rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 1. 2011. Nemožnost připojení stavby FVE do distribuční sítě tak stále trvá.

7. Ministr pro místní rozvoj v napadeném rozhodnutí dále konstatoval, že ochranné pásmo předmětné stavby zasahuje do sousedních pozemků parc. č. 217/71, 217/3 a 191/2 v k. ú. Malá Hraštice, čímž dochází k omezení vlastnického práva majitelů těchto pozemků. Z vyjádření Mysliveckého sdružení Hubert Malá Hraštice k podanému rozkladu vyplývá zcela jednoznačný nesouhlas se zásahem ochranného pásma do pozemku parc. č. 217/3 v k.ú. Malá Hraštice ve vlastnictví tohoto subjektu. Vyvozovat souhlas Mysliveckého sdružení Hubert Malá Hraštice s existencí ochranného pásma výroby elektřiny na pozemku parc. č. 217/3 v k.ú. Malá Hraštice ze souhlasu s připojením předmětné stavby na sloup na témže pozemku (jak uvádí žalobkyně v podaném rozkladu) není možné, neboť tyto skutečnosti spolu nijak nesouvisí. Existence přípojky a jejího ochranného pásma navíc představuje podstatně menší zásah do vlastnického práva, protože podle § 46 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“) ochranné pásmo podzemního vedení elektrizační soustavy do napětí 110 kV včetně a vedení řídicí a zabezpečovací techniky činí 1 m po obou stranách krajního kabelu; u podzemního vedení o napětí nad 110 kV činí 3 m po obou stranách krajního kabelu, zatímco ochranné pásmo výroby elektřiny činí 20 metrů. V ochranném pásmu výroby elektřiny je podle ustanovení § 46 odst. 8 energetického zákona bez předchozího souhlasu vlastníka tohoto zařízení zakázáno zřizovat stavby či umísťovat konstrukce a jiná podobná zařízení, uskladňovat hořlavé a výbušné látky, provádět zemní práce, provádět činnosti, které by mohly ohrozit spolehlivost a bezpečnost provozu těchto zařízení nebo ohrozit život, zdraví či majetek osob a provádět činnosti, které by

znemožňovaly nebo podstatně znesnadňovaly přístup k těmto zařízením. Všechna tato omezení vlastnického práva vlastníků sousedních pozemků parc. č. 217/71, 217/3 a 191/2 v k. ú. Malá Hraštice zcela nepochybně nelze považovat za žádnou nebo velmi malou újmu jiným účastníkům řízení, jak uvádí žalobkyně. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že ochranné pásmo výroby elektřiny (stanovené podle § 46 energetického zákona) zasahuje do sousedních pozemků, které nejsou ve vlastnictví stavebníka, jejich vlastníci nebyli o této skutečnosti uvědoměni a nemohli vyjádřit svůj souhlas nebo nesouhlas s touto skutečností. V tomto omezení vlastnického práva k sousedním pozemkům lze jednoznačně spatřovat újmu vzniklou jiným účastníkům řízení. Stejně tak z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že újma veřejnému zájmu vznikla vydáním rozhodnutí v rozporu s právními předpisy. Vzhledem k výše uvedenému újma vzniklá žalobkyni na jejím subjektivním právu zrušením rozhodnutí a vrácením věci k novému projednání není ve zjevném nepoměru k újmě, která již vznikla veřejnému zájmu a dalším účastníkům řízení, u nichž by v důsledku nezákonného rozhodnutí došlo k nepřípustnému omezení jejich vlastnického práva k pozemkům. Podmínky pro zastavení přezkumného řízení stanovené v § 94 odst. 4 správního řádu proto nebyly naplněny. Ministr pro místní rozvoj přisvědčil též závěru žalovaného, že stavební úřad nedal účastníkům řízení možnost seznámit se s dodatečně získanými podklady rozhodnutí (stanovisko dotčeného orgánu k zásahu do krajinného rázu a souhlas s dočasným odnětím zemědělské půdy byly vydány až po veřejném ústním jednání), čímž jim byla upřena možnost vyjádřit se k nim. Tím došlo k dotčení procesního práva účastníků řízení uvedeného v § 36 odst. 3 správního řádu. Stejně tak žalovaný správně vytkl, že předmětná stavba je umístována v ochranném pásmu dráhy, přičemž podle § 9 odst. 1 zákona o dráhách je možné v ochranném pásmu dráhy zřizovat a provozovat stavby jen se souhlasem drážního správního úřadu a za podmínek jím stanovených. Takový souhlas ovšem není obsahem spisu.

### III. Žaloba

8. Žalobou podanou dne 22. 12. 2011 u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 24. 5. 2011, č. j. 39722/2010-83/1165. V žalobě konstatovala, že svůj požadavek na zrušení rozhodnutí žalovaného vydaného v přezkumném řízení, kterým bylo zrušeno rozhodnutí krajského úřadu potvrzující rozhodnutí stavebního úřadu o umístění a povolení stavby FVE, v rozkladu odůvodňovala tím, že byly splněny podmínky pro postup dle § 94 odst. 4 správního řádu (*Jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoliv rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví*). Žalobkyně v rozkladu zdůrazňovala, že nabyla práva z rozhodnutí stavebního úřadu o umístění a povolení stavby FVE v dobré víře. K pochybení došlo pouze na straně správních orgánů a žalobkyně k němu svým chováním nepřispěla. Ochrana dobré víry má v přezkumném řízení jednoznačně přednost před zájmem na striktní legalitě rozhodnutí. Žalovaný ovšem ve svém rozhodnutí uvedl, že „o existenci práv nabytých v dobré víře lze důvodně pochybovat, vzhledem k existenci negativního stanoviska společnosti ČEZ Distribuce a.s., z 22. 3. 2010 k možnosti připojení předmětné stavby k distribuční soustavě...“ Výklad účinků daného negativního stanoviska ČEZ Distribuce a.s., provedený žalovaným, je dle názoru

žalobkyně mylný a v rozporu se zákonem, protože samo stanovisko bylo vydáno nezákonným způsobem. Žalobkyně v této souvislosti zdůraznila, že ČEZ Distribuce a.s., jako příslušný provozovatel distribuční soustavy má ze zákona povinnost připojit k distribuční soustavě výrobu každého žadatele, který o to požádá a splňuje podmínky připojení. Tato povinnost vyplývá z § 4 odst. 1 a 2 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 180/2005 Sb.“), který stanoví, že *„Provozovatel přenosové soustavy nebo provozovatelé distribučních soustav jsou povinni na svém licenci vymezeném území přednostně připojit k přenosové soustavě nebo k distribučním soustavám zařízení podle § 3 (dále jen "zařízení") za účelem přenosu nebo distribuce elektřiny z obnovitelných zdrojů, pokud o to výrobce elektřiny z obnovitelných zdrojů (dále jen "výrobce") požádá a pokud splňuje podmínky připojení a dopravy elektřiny stanovené zvláštním právním předpisem."* Tímto zvláštním předpisem je energetický zákon, který v § 25 odst. 11 písm. a) stanoví: *„Provozovatel distribuční soustavy je dále povinen připojit k distribuční soustavě zařízení každého a umožnit distribuci každému, kdo o to požádá a splňuje podmínky připojení a obchodní podmínky stanovené Pravidly provozování distribuční soustavy, s výjimkou případu prokazatelného nedostatku kapacity zařízení pro distribuci nebo při ohrožení spolehlivého provozu distribuční soustavy."* Tato ustanovení tedy ukládají společnosti ČEZ Distribuce a.s., připojit každého, kdo o to požádá a splňuje podmínky Pravidel provozování distribuční soustavy (PPDS), s výjimkou případů, kdy připojení žadatele neumožňuje naplněná kapacita distribuční soustavy nebo pokud by výroba elektřiny žadatele ohrozila spolehlivý provoz distribuční soustavy (a to vzhledem k charakteru výroby nebo objektivního nastalého stavu ohrožení soustavy).

9. Postup připojování je podrobněji upraven ve vyhlášce č. 51/2006 Sb., o podmínkách připojení k elektrizační soustavě (dále jen „vyhláška č. 51/2006 Sb.“) a Pravidlech provozování distribuční soustavy. Žalobkyně podala žádost o připojení výroby k distribuční soustavě dne 15. 7. 2009. Dle vyhlášky č. 51/2006 Sb., ve znění účinném k datu podání žádosti o připojení, jsou podmínkami připojení: podání žádosti o připojení, souhlasné stanovisko provozovatele distribuční soustavy k žádosti o připojení vydané postupem dle § 5 vyhlášky a uzavření smlouvy o připojení mezi žadatelem a provozovatelem distribuční soustavy. Ustanovení § 5 této vyhlášky pak upravuje podrobný postup pro vydávání stanoviska k žádosti o připojení, včetně lhůt, do kdy je takové stanovisko možné vydat. Provozovatel distribuční soustavy je povinen dle § 5 odst. 3 vyhlášky č. 51/2006 Sb. vydat stanovisko do 30 dnů (v případě potřeby technických měření sítě do 60 dnů) ode dne obdržení žádosti o připojení, nebo po obdržení všech doplňujících údajů v potřebném rozsahu. Dle odst. 4 téhož ustanovení pak v případě, že nelze žadatele připojit z důvodů stanovených energetickým zákonem, vyrozumí provozovatel přenosové nebo distribuční soustavy písemně žadatele o konkrétních důvodech zamítnutí jeho žádosti o připojení ve lhůtě dle předchozího odstavce, tedy ve lhůtě 30 dnů (max. 60 dnů) od dne obdržení žádosti o připojení. Z uvedeného vyplývá limitace provozovatele distribučních služeb co do lhůty pro oznámení nemožnosti připojení zařízení žadatele, a to rovněž pokud připojení není možné z důvodu ohrožení spolehlivého provozu distribuční soustavy. ČEZ Distribuce a.s. byla tedy povinna oznámit žalobkyni zamítavé stanovisko k její žádosti o připojení ve lhůtě 30 (max. 60) dnů od obdržení žádosti, nikoliv až po uplynutí více jak osmi měsíců po podání žádosti o připojení. Není v souladu se zákonem postup účastníka řízení (společnosti ČEZ Distribuce a.s.), kdy k uplatnění důvodů pro nepřipojení dle energetického zákona došlo

teprve stanoviskem ze dne 22. 3. 2010, ačkoliv žádost o připojení byla žalobkyní podána dne 15. 7. 2009 a k prvnímu vydání kladného stanoviska k žádosti došlo podle názoru žalobkyně již 11. 8. 2009.

10. Žalobkyně dále uvedla, že si je vědoma toho, že v příloze č. 4 Pravidel pro provozování distribuční soustavy je v čl. 4.3. zakotvena možnost vydat stanovisko s pouze předběžným určením místa připojení. Možnost připojení výroby do tohoto konkrétního místa je posuzována v tzv. studii připojitelnosti, která prověřuje technické parametry připojení. Studie připojitelnosti prověřuje podmínky připojení v daném konkrétním místě co do jejich technické proveditelnosti, avšak rozhodně nezkoumá možnost či pravděpodobnost ohrožení spolehlivého provozu distribuční soustavy. Pokud studie připojitelnosti neprokáže nemožnost připojení záměru z důvodů nedostatku kapacity distribuční sítě v místě připojení, považují se všechny ostatní podmínky připojení za splněné a připojení záměru fotovoltaické elektrárny je možné realizovat. Ve prospěch takového výkladu hovoří i stanovení doby platnosti stanoviska a rezervace kapacity připojení. Mimoto žalobkyně již v té době uhradila poměrnou část nákladů na připojení. Po předložení kladné studie připojitelnosti již nemá ČEZ Distribuce a.s., jakožto provozovatel distribuční soustavy prostor k uvažování, zda výrobu elektřiny připojí či ne. Provozovatel distribuční soustavy není správním orgánem, aby hodnotil odborně podklady a vyvozoval z nich závěry na základě volné úvahy, má povinnost výrobu elektřiny při splnění stanovených podmínek připojit. To výslovně vyplývá z přílohy č. 14 čl. 4.3 Pravidel provozování distribuční soustavy. Ustanovení čl. 4.3.1. in fine stanoví, že „*po předložení studie s kladným výsledkem je do 30 dnů žadateli vystaveno vyjádření dle bodu 4.3.2.*“. Čl. 4.3.2. pak upravuje závazné stanovisko o připojení.
11. Vázat sdělení o nemožnosti připojení žalobkyně k soustavě z důvodu ohrožení spolehlivého provozu distribuční soustavy na dodání studie připojitelnosti nemá žádné zákonné ani logické opodstatnění. Vydat negativní stanovisko z důvodu ohrožení distribuční soustavy lze toliko ve výše uvedené lhůtě 30 dnů od podání žádosti, nikoli po dodání studie připojitelnosti, která se otázkou ohrožení distribuční soustavy vůbec nezabývá. Postup společnosti ČEZ Distribuce, a.s., která po předložení kladné studie připojitelnosti žádost žalobkyně bez dalšího zamítla s obecným poukazem na potenciální ohrožení bezpečnosti a stability distribuční soustavy, je tudíž nezákonný. Tento postup žalobkyně rovněž napadla žalobou, o které nyní probíhá soudní řízení. Společnost ČEZ Distribuce, a.s., vydala dle mínění žalobkyně kladné stanovisko k její žádosti o připojení dne 11. 8. 2009. Stanovisko ze dne 22. 3. 2010, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně s odkazem na § 25 odst. 11 písm. a) energetického zákona, je nezákonné, protože takové stanovisko je provozovatel oprávněn dle § 5 odst. 3 vyhlášky č. 51/2006 Sb., vydat ve lhůtě 30 dnů od podání žádosti o připojení, nikoliv však po uplynutí více než osmi měsíců ode dne podání žádosti. Takový postup ČEZ Distribuce, a.s., výrazně narušuje právní jistotu žalobkyně ohledně připojení výroby žalobkyně k distribuční soustavě. Ačkoliv bylo žalobkyni nejprve vydáno kladné stanovisko k žádosti o připojení, toto stanovisko bylo dle jejího přesvědčení naprosto svévolně změněno po uplynutí více než sedmi měsíců, během kterých žalobkyně zahájila přípravu stavby FVE a vynaložila náklady související s připojováním výroby. Jedná se tedy o zásah do práv nabytých v dobré víře, která požívají právní ochrany.
12. Z výše uvedeného dle žalobkyně vyplývá, že nepochybně nabyla právo z územního rozhodnutí a stavebního povolení v dobré víře, že výrobu žalobkyně je možné připojit

k distribuční soustavě, což vyplývá ze stanoviska ČEZ Distribuce a.s., k připojení výrobního žadatele ze dne 11. 8. 2009. Byly tedy naplněny předpoklady pro postup dle § 94 odst. 4 správního řádu. Závěr správního orgánu o tom, že žalobkyně nenabyla práva v dobré víře, se opírá toliko o nezákonné stanovisko společnosti ČEZ Distribuce, a.s., a je proto nesprávný. Postup žalovaného je proto v rozporu s § 94 odst. 4 správního řádu. Újma, která žalobkyni hrozí v důsledku zrušení stavebního povolení pro stavbu FVE, dosahuje výše 280 000 000 Kč, a mnohanásobně převyšuje újmu, která by mohla vzniknout jiným účastníkům řízení; je proto ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi řízení nebo veřejnému zájmu. Žalovaný měl tedy postupovat dle ust. § 94 odst. 4 správního řádu a řízení usnesením zastavit.

13. V podání ze dne 27. 3. 2012 žalobkyně k věci samé uvedla, že doplňuje podanou žalobu o souhlas pana A. N. a Mysliveckého sdružení Hubert s umístěním FVE na pozemku parc. č. 217/1. S Mysliveckým sdružením Hubert žalobkyně uzavřela dohodu, že ochranné pásmo FVE bude končit na hranici pozemku parc. č. 217/1. Toho žalobkyně dosáhne instalací panelů s odlišnými technickými vlastnostmi tak, že nedojde ke změně celkového projektu a ostatní podmínky územního rozhodnutí, stavebního povolení a stanoviska k připojení nebudou dotčeny. Žalobkyně tímto dokládá, že jiným účastníkům řízení nevzniká vydáním územního rozhodnutí a stavebního povolení újma, zatímco žalobkyni vzniká jeho zrušením újma značného rozsahu.

#### IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že o existenci práv nabytých v dobré víře lze v případě žalobkyně důvodně pochybovat vzhledem k tomu, že negativní stanovisko ČEZ Distribuce a.s., z 22. 3. 2010, k možnosti připojení předmětné stavby k distribuční soustavě bylo vydáno před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu o umístění a povolení předmětné stavby. Žalovanému nepřísluší toto stanovisko hodnotit, nicméně je třeba uvést, že rozhodnutím Energetického regulačního úřadu ze dne 25. 10. 2010 byl zamítnut návrh žalobkyně na stanovení smlouvy o připojení mezi ní a společností ČEZ Distribuce a.s. Rozklad proti tomuto rozhodnutí byl zamítnut předsedou Energetického regulačního úřadu rozhodnutím ze dne 10. 1. 2011 a nemožnost připojení předmětné stavby do distribuční sítě tak stále trvá. Řízení u Energetického regulačního úřadu nebylo pravomocně ukončeno před vydáním rozhodnutí krajského úřadu o odvolání ze dne 30. 7. 2010, takže nemožnost připojení v době rozhodování krajského úřadu stále existovala. Také proto žalobkyně nemohla z rozhodnutí o umístění a povolení předmětné stavby nabýt práva v dobré víře. V dalším žalovaný argumentoval zcela shodně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

#### V. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

15. Osoba zúčastněná na řízení I svého práva vyjádřit se k věci samé nevyužila.
16. Osoba zúčastněná na řízení II ve svém vyjádření uvedla, že je stavbou FVE dotčená vzhledem k blízkosti plánované FVE od jejího rodinného domu. V odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu namítala mj. nesoulad s územním plánem obce Malá Hraštice a nezákonný zásah do krajinného rázu. Krajský úřad však její námitky nezkoumal věcně, čímž vznikla jí újma na vlastnických právech. Osoba zúčastněná na řízení II nesouhlasí

s tvrzením žalobkyně, že pochybily pouze správní orgány. Bylo na zodpovědnosti stavebníka vybrat si takového projektanta, který dodrží § 159 stavebního zákona. To se však v daném případě nestalo, neboť (projektant) připravovanou projektovou dokumentaci s dotčenými orgány vůbec nekoordinoval a k vydání závazných stanovisek tak došlo až po veřejném ústním projednání, ačkoli měla být předložena již s podáním žádosti. Vypracovaná projektová dokumentace dále nerespektovala platný územní plán obce Malá Hraštice. Stejně tak bylo povinností stavebníka podat žádost, která bude odpovídat vypracované projektové dokumentaci. Ani to se však nestalo. Tato pochybení rozhodně nemohou jít k tíži správních orgánů či ostatních účastníků řízení. Osoba zúčastněná na řízení II nesouhlasí ani s tvrzením žalobkyně, že škoda vzniklá zrušením rozhodnutí by činila přibližně 280 milionů Kč. Má za to, že stavebník mohl a měl tuto újmu, včetně zdůvodnění její výše, uvést již ve vyjádření k podkladům k přezkumnému řízení ve lhůtě stanovené usnesením žalovaného ze dne 18. 1. 2011. Ačkoli předmětná stavba byla pravomocně povolena již v září 2010, v celém období až do pravomocného zrušení povolení v listopadu 2011 nebylo s její realizací započato. Kalkulace předpokládaných příjmů tak nemůže užívat dotované ceny pro FVE zprovozněné v roce 2010. Od března 2011 již velké, nově realizované FVE nejsou vůbec dotovány. Lze tak důvodně pochybovat, že by škoda vzniklá zrušením stavebního povolení v listopadu 2011 byla, byť jen řádově, srovnatelná s částkou uvedenou v žalobě. Pouze novým projednáním řádné kompletní žádosti a projektové dokumentace u stavebního úřadu může být dosaženo toho, aby stavebník dodržel veškeré zákonné požadavky, včetně realizace celé plochy izolační zeleně, jak požaduje územní plán obce Malá Hraštice.

## VI. Další podání žalobkyně

17. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že dne 10. 2. 2011 podala žalobu o nahrazení rozhodnutí Energetického regulačního úřadu a předsedy Energetického regulačního úřadu podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „O. s. ř.“). Řízení o této žalobě je vedeno u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 6 C 39/2012; o návrhu žalobkyně nebylo doposud rozhodnuto. Žalobkyně v replice setrvala na argumentaci uvedené v žalobě, a sice že negativní stanovisko ČEZ Distribuce, a.s., ze dne 22. 3. 2010 bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, protože již dne 11. 8. 2009 bylo společností ČEZ Distribuce, a.s. vydáno kladné stanovisko k připojení výrobní žalobkyně k distribuční soustavě. Rozhodnutí o nezákonnosti stanoviska ze dne 22. 3. 2010 se žalobkyně rovněž domáhá v citovaném soudním řízení. Nelze tedy činit závěry, že vzhledem k existenci tohoto nezákonného stanoviska nebyla žalobkyně jako žadatel v dobré víře. Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ani předsedy Energetického regulačního úřadu není konečným rozhodnutím ve věci.
18. Žalobkyně dále uvedla, že v řízení doložila souhlas A. N. a Mysliveckého sdružení Hubert jako vlastníků označených sousedních pozemků, jakož i souhlasné stanovisko drážního úřadu. Doložila, že jiným účastníkům řízení ani jinému veřejnému zájmu nevzniká vydáním územního rozhodnutí a stavebního povolení újma, zatímco jí vzniká újma značného rozsahu.
19. V podání ze dne 5. 8. 2014 žalobkyně reagovala na vyjádření osoby zúčastněné na řízení II. Uvedla, že jmenovaná nebyla účastníkem řízení o umístění a povolení předmětné stavby FVE, kdy v tomto řízení nebyla dotčena její práva. Osoba zúčastněná na řízení II svým odvoláním, následně podaným podnětem k přezkumu a vyjádřením k žalobě nesleduje

změnu podmínek umístění navrhované FVE, nýbrž se touto cestou snaží dosáhnout vyřešení svých dlouhodobých sousedských sporů s vlastníky pozemků parc. č. XA, XB a XC manžely N. Tyto pozemky ovšem nebyly předmětem řízení o umístění stavby, stavba navrhované elektrárny se na nich neumísťovala. Tím, že byl rozhodnutím krajského úřadu do výroku rozhodnutí vložen pozemek parc. č. 217/3, nemohlo dojít k ovlivnění práv osoby zúčastněné na řízení II, jelikož tento pozemek nesousedí ani s pozemkem ve vlastnictví jmenované (pozemek parc. č. XD), ani s jí sporovanými pozemky parc. č. XA, XB a XC. Žalobkyně se domnívá, že zájmům osoby zúčastněné na řízení II bylo fakticky vyhověno v nejvyšší možné míře, co se týče předmětu řízení o umístění stavby žalobkyně, a to přesto, že nebyla správním úřadem kvalifikována jako účastník řízení. Pochybením mohlo být dle názoru žalobkyně nejvýše to, že stavební úřad osobě zúčastněné na řízení II usnesením neoznámil, že není účastnicí řízení. Tato vada ovšem nemůže mít žádný vliv na podmínky umísťované stavby FVE. Žalobkyně již soudu doložila souhlasy všech vlastníků sousedních pozemků, kteří by navrhovanou stavbou FVE mohli být dotčeni, a to pana A. N. a Mysliveckého sdružení Hubert, jakož i souhlasné stanovisko drážního úřadu. Doložila tedy, že jiným účastníkům řízení ani jinému veřejnému zájmu nevzniká vydáním územního rozhodnutí a stavebního povolení újma, zatímco žalobkyni vzniká újma značného rozsahu.

20. Pokud jde o vyčíslení újmy, která by jí vznikla v důsledku zrušení rozhodnutí o umístění a povolení předmětné stavby, žalobkyně poukázala na svou argumentaci obsaženou v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí, v níž uvedla: *„Podateli by zrušením rozhodnutí o umístění a povolení stavby naopak vznikla újma velkého rozsahu. Pokud by podatel nemohl vyrábět a dodávat do sítě elektřinu z výroby umístěné a postavené na předmětných pozemcích v důsledku zrušení stavebního povolení, přišel by tak o příjmy za dodávky elektřiny, se kterými v průběhu investice do projektu fotovoltaické elektrárny počítal. Škoda vzniklá zrušením rozhodnutí podateli by činila přibližně 280 000 000 Kč, což jsou předpokládané příjmy z provozu FVE podatele. V daném případě by tedy zrušením rozhodnutí o umístění a povolení stavby fotovoltaické elektrárny, ze kterého podatel nabyl práva v dobré víře, vznikla podateli újma, která by nepochybně byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu.“* Žalobkyně tedy již v průběhu přezkumného řízení výši újmy tvrdila. Výrobna FVE měla být dle zákona připojena do konce roku 2010, kdy tato výroba měla kladné stanovisko k připojení ČEZ Distribuce, a.s., jako příslušného provozovatele distribuční soustavy, ze dne 11. 8. 2009 a měla rezervovaný výkon. Měla by tudíž nárok na podporu elektřiny z obnovitelných zdrojů ve výši stanovené pro zdroje uvedené do provozu od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010. Z toho rovněž vychází vyčíslení vznikající újmy. Výstavba nebyla zahájena v důsledku nezákonného postupu ČEZ Distribuce, a.s., kdy tato v rozporu se zákonem vydala dne 22. 3. 2010 negativní stanovisko k připojení, ačkoliv již dne 11. 8. 2009 vydala kladné stanovisko k připojení výroby žalobkyně k distribuční soustavě. Rozhodnutí o nezákonnosti stanoviska ze dne 22. 3. 2010 se žalobkyně domáhala v soudním řízení vedeném u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 6 C 39/2012. Okresní soud v Děčíně vydal dne 15. 2. 2013 rozsudek č. j. 6 C 39/2012-138, kterým stanovil smlouvu o připojení výroby elektřiny žalobkyně mezi žalobkyní a společností ČEZ Distribuce, a.s., ve znění uvedeném v rozsudku, tedy s termínem připojení do 31. 12. 2010. V odůvodnění rozsudku soud mimo jiné uvedl, že *„stanovisko provozovatele distribuční soustavy společnosti ČEZ Distribuce, a.s. ze dne 11. 8. 2009 nelze vzhledem ke všem okolnostem případu považovat toliko za předběžné, nýbrž za konečné a závazné. Prvotní stanovisko ze dne 11. 8. 2009 uvádí souhlas s připojením předmětné výroby*

za podmínky splnění dalších podmínek. V případě, že tyto podmínky byly splněny a studie připojitelnosti prokázala možnost připojení, nemohl provozovatel distribuční soustavy vydat jiné, než kladné stanovisko, zvláště pak, jestliže až do předložení studie připojitelnosti již pro žadatele rezervoval příslušnou kapacitu pro připojení do distribuční soustavy." Okresní soud v Děčíně tedy žalobkyni přisvědčil, že negativní stanovisko ČEZ Distribuce, a.s., bylo vydané v rozporu se zákonem, a tudíž bylo povinností ČEZ Distribuce, a.s., připojit výrobu FVE Malá Hraštice k distribuční soustavě v termínu do 31. 12. 2010. Žalobkyně citované rozhodnutí Okresního soudu v Děčíně připojila jako přílohu svého podání a dodala, že v současné době probíhá řízení u odvolacího soudu.

## VII. První posouzení věci Městským soudem v Praze a Nejvyšším správním soudem

21. Městský soud v Praze žalobu proti napadenému rozhodnutí ministra pro místní rozvoj rozsudkem ze dne 30. 3. 2015, č. j. 9 A 325/2011-61, zamítl (dále též „první rozsudek“).
22. V odůvodnění prvního rozsudku městský soud předně přisvědčil závěru žalovaného, že žalobkyně nemohla na základě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nabýt práva v dobré víře, neboť si v průběhu řízení před správním orgánem prvního i druhého stupně musela být vědoma toho, že prokazatelně nesplnila podmínky pro připojení elektrárny k distribuční soustavě; v době rozhodování správních orgánů žalobkyně neměla uzavřenou smlouvu o připojení s osobou zúčastněnou na řízení I, jež navíc k možnosti připojení předmětné elektrárny do distribuční sítě vydala negativní stanovisko. Odkaz žalobkyně na § 25 odst. 11 písm. a) energetického zákona a v něm stanovenou povinnost provozovatelů distribuční soustavy připojit k distribuční soustavě zařízení každého, kdo o to požádá a splňuje podmínky připojení, proto nemůže obstát. Stavební úřad přitom vydal předmětné rozhodnutí v rozporu s § 111 odst. 2 stavebního zákona, neboť si ve stavebním řízení neověřil účinky budoucího užívání stavby. Veškeré námitky žalobkyně týkající se údajné nezákonnosti postupu osoby zúčastněné na řízení I shledal městský soud irelevantními, neboť závěr o nesplnění podmínek pro připojení k distribuční soustavě nemohly nikterak zvrátit. Dobrou víru žalobkyně nelze dovozovat ani z předchozího kladného, avšak zároveň pouze předběžného a podmíněného stanoviska osoby zúčastněné na řízení I, neboť toto stanovisko nenahrazuje smlouvu o připojení, která je jednou z obligatorních podmínek pro připojení předmětné elektrárny k distribuční soustavě, a tudíž absenci této smlouvy v rozhodné době nemůže zhojit. Namítá-li žalobkyně, že negativní stanovisko osoby zúčastněné na řízení I „výrazně narušuje právní jistotu žalobkyně ohledně připojení výroby žalobkyně k distribuční soustavě“, nevyjadřuje vlastně nic jiného, než že si vzhledem k existenci tohoto stanoviska nemohla být připojením k distribuční soustavě jista.
23. Lhůty pro vydání stanoviska provozovatele distribuční soustavy či oznámení o nemožnosti připojení zařízení k této soustavě mají dle závěrů městského soudu uvedených v citovaném rozsudku pouze pořádkový charakter, neboť zákon s jejich marným uplynutím nespojuje žádné následky. Nadto § 5 odst. 5 vyhlášky č. 51/2006 Sb., ve znění účinném od 1. 4. 2010, výslovně počítá s tím, že k vydání stanoviska dojde až po předání studie připojitelnosti.
24. Samotná rezervace kapacity připojení pak má z povahy věci předběžný charakter. Za irelevantní městský soud považoval i doložení souhlasu A. N. a Mysliveckého sdružení Hubert coby vlastníků sousedních pozemků. Také dodatečné doložení souhlasného stanoviska drážního úřadu nemá naprosto žádný vliv na závěr o nedostatku dobré víry žalobkyně. Ze stejného důvodu se městský soud nezabýval ani posuzováním poměru újmy,

kteřá by žalobkyni dle jejího tvrzení vznikla zrušením nezákonného územního a stavebního rozhodnutí v přezkumném řízení, k újmě, která vznikla jiným účastníkům spojeného územního a stavebního řízení nebo veřejnému zájmu. Žalobkyně navíc neuvedla žádné relevantní skutečnosti, na jejichž základě by k takovému posouzení mohlo dojít. S odkazem na § 75 s. ř. s. se pak městský soud odmítl zabývat i rozsudkem Okresního soudu v Děčíně č.j. 6 C 39/2012-138; současně připomenul, že předmětný rozsudek doposud nenabyl právní moci, a neupravuje tak závazným způsobem práva a povinnosti účastníků řízení. Městský soud zároveň dodal, že se s právním názorem Okresního soudu v Děčíně neztotožňuje.

25. Proti prvnímu rozsudku městského soudu podala žalobkyně kasační stížnost.
26. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 10. 2015, č. j. 10As 106/2015 – 108, kasační stížnost žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2015, č. j. 9 A 325/2011-61, zamítl. Dospěl k závěru, že žalobkyně nemohla být v dobré víře, jelikož stavba FVE nemohla v době vydání rozhodnutí o umístění a povolení stavby dosáhnout jejího účelu, neboť nebylo možné ji připojit do distribuční soustavy. Je zákonnou povinností stavebního úřadu ověřovat způsobilost stavby dosáhnout účelu, a to i z hlediska právní dovolenosti. Aby stavební úřad mohl dostatečně posoudit budoucí účinky stavby, je třeba, aby nejprve zhodnotil, zda stavba může fakticky i právně fungovat z hlediska účelu, pro nějž má být na území umístěna a povolena. Ověřovat budoucí účinky stavby, která by v budoucnu nemohla být pro svůj účel ve skutečnosti užívána, by postrádalo jakýkoliv smysl, takže zákonem stanovenou povinnost by stavební úřad bez oné předběžné úvahy nemohl vůbec splnit. Zamýšlená stavba FVE aktuálně nesplňovala podmínky pro připojení k distribuční soustavě (žalobkyně neměla uzavřenu smlouvu o připojení), žalobkyně tak nemohla být v dobré víře v rozhodnutí stavebního úřadu. Chyběla-li její dobrá víra, bylo nadbytečné zabývat se vážením újmy, která žalobkyni vznikla zrušením rozhodnutí v přezkumném řízení.

### VIII. Řízení před Ústavním soudem

27. Proti výše uvedeným rozhodnutím Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu žalobkyně brojila ústavní stížností. Ústavní soud nálezem ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 17/16, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 10 As 106/2015-108, a Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2015, č. j. 9 A 325/2011-61, zrušil a konstatoval, že citovanými rozsudky bylo porušeno ústavně zaručené právo žalobkyně na soudní ochranu dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky.
28. V odůvodnění nálezu Ústavní soud poukázal na princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci, který působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci.
29. Nezbytnost ochrany důvěry v akty veřejné moci a z nich nabytých práv však může být oslabena tam, kde není dána dobrá víra v jejich správnost či zákonnost. Platí přitom, že dobrá víra se předpokládá a je na veřejné moci, aby její existenci vyvrátila (bod 16 nálezu).

30. Pokud správní soudy vycházely z toho, že stavební úřad nemůže vydat stavební povolení na fotovoltaickou elektrárnu, pokud ta nemůže být „aktuálně“ připojena k distribuční soustavě z důvodů předvídaných § 25 odst. 10 písm. a) energetického zákona, protože jinak nemohou být ověřeny účinky budoucího užívání stavby, spojily tím prakticky posouzení otázek významných pro řízení podle stavebního zákona s podmínkami a postupy podle energetického zákona, aniž by pro to byl zřejmý důvod a aniž by konkrétně vysvětlily, proč by žalobkyně měla takový postup předpokládat a z toho důvodu nebýt v dobré víře (bod 22 nálezu).
31. Ústavní soud dále uvedl, že žalobkyně po celou dobu řízení vycházela z toho, že je zákonnou povinností ČEZ Distribuce, a. s., připojit ji k distribuční soustavě a mít pro tento účel rezervovanou kapacitu. O tomto přesvědčení žalobkyně svědčí jak sporné řízení o uzavření smlouvy o připojení zahájené před Energetickým regulačním úřadem na návrh žalobkyně, tak následné řízení podle části páté o. s. ř. před Okresním soudem v Děčíně (dovolací řízení vedené pod sp. zn. 33 Cdo 2943/2016 dosud nebylo skončeno). Zjevně nepřiléhavý je pak závěr městského a Nejvyššího správního soudu, že tyto skutečnosti jsou nepřipustné novoty podle § 75 odst. 1 s. ř. s. Nevypovídají totiž o následné změně skutkového stavu, jak oba soudy dovozují, ale především o dobré víře stěžovatelky existující již v době rozhodování Ministerstva pro místní rozvoj a ostatně i před tím v době rozhodování o umístění a povolení stavby. Soudní řád správní přitom nevylučuje provedení nových důkazů v řízení před soudem, pokud směřují k prokázání skutkového stavu existujícího v době rozhodování správního orgánu (body 23 a 24 nálezu).
32. S uvedenými skutečnostmi se správní soudy nijak nevypořádaly nad rámec sdělení, že žalobkyně tedy musela vědět, že nemá smlouvu o připojení k distribuční soustavě. To však pro posouzení dobré víry žalobkyně není bez dalšího významné: aby tyto skutečnosti vylučovaly dobrou víru žalobkyně, muselo by v řízení být zjištěno nejen povědomí žalobkyně o tom, že nemá smlouvu o připojení, ale i její povědomí o tom, že uzavření této smlouvy je kritériem významným pro postup stavebního úřadu podle § 111 odst. 2 stavebního zákona a že jím vydané rozhodnutí není věcně správné či v souladu s právními předpisy. Jinými slovy, závěr o nedostatku dobré víry je namístě, pokud se prokáže, že žalobkyně věděla o pochybení stavebního úřadu ve vztahu k hodnocení budoucích účinků výroby nepřipojené k distribuční soustavě (bod 25 nálezu).
33. Podle správních soudů tedy žalobkyně měla předpokládat, že je nezákonné takové stavební povolení, jež stanoví podmínky pro provedení a užívání stavby fotovoltaické elektrárny, kterou v době rozhodnutí nelze připojit s ohledem stav elektrizační soustavy panující v tu konkrétní dobu, tj. ještě před začátkem vlastní výstavby. Jinými slovy, aby vůbec mohla být povolena stavba fotovoltaické elektrárny, musí být již smluvně zajištěno její připojení. Z jakého důvodu měla žalobkyně právě tento závěr předpokládat, napadené rozsudky správních soudů neuvádí. Přitom i z jimi citované vyhlášky Energetického regulačního úřadu č. 51/2006 Sb., o podmínkách připojení k elektrizační soustavě, plyne spíše opak: samotná žádost o připojení zařízení k přenosové soustavě nebo distribuční soustavě, která smlouvě o připojení předchází, se podává před výstavbou nebo připojením nového zařízení [§ 4 odst. 1 písm. a) vyhlášky]. Za takového důkazního stavu tedy nemůže obstát závěr správních soudů, že dobrá víra žalobkyně není dána (bod 27 nálezu).
34. Ústavním soudem shledaná absence skutkových zjištění a navazujících relevantních právních úvah vyvracejících dobrou víru žalobkyně dle odůvodnění nálezu plně dostačuje

pro konstatování neústavnosti napadených rozhodnutí pro nedostatečný respekt ze strany správních soudů k právům žalobkyně nabytým v dobré víře.

35. Setrvávají-li nicméně správní soudy v dalším či jiném řízení na stanovisku, že podle § 111 odst. 2 stavebního zákona je povinností stavebního úřadu hodnotit i schopnost stavby dosáhnout jejího účelu nejen ze stavebně-technických hledisek, bude třeba, aby se zabývaly i rozsahem takového hodnocení (do jaké míry má stavební úřad ověřovat budoucí využití povolované stavby, včetně jeho právní dovolenosti, v případech, kde podklady pro takové hodnocení nejsou předvídány stavebním či zvláštním zákonem jako podklady pro jeho rozhodnutí). Stejně tak bude třeba se zabývat i uplatnitelností takového požadavku v praxi: k naplnění jakého účelu je pro postup stavebníka podle stavebního zákona nezbytné, aby si před povolením stavby obstaral oprávnění k činnosti, jejíž výkon závisí teprve na uvedení stavby do provozu (bod 29 nálezu).

### IX. Posouzení věci Městským soudem v Praze po řízení před Ústavním soudem

36. Městský soud vázán nálezem Ústavního soudu napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a žalobu jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 31. 7. 2019, č. j. 9A 325/2011 – 107, opětovně zamítl (dále též „druhý rozsudek“).
37. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, a to za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a souhlas žalovaného, který se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, soud ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. předpokládal.
38. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že rozhodnutí opravňující žalobkyni k umístění a provedení stavby byla zrušena z důvodů spočívajících v nevymezení jednoznačného okruhu účastníků, nedostatečném poučení o odvolání, nedostatečném hodnocení souladu stavby s územně plánovací dokumentací a obecnými požadavky na využívání území, pochybení při shromažďování a zohlednění závazných stanovisek, a pochybení při hodnocení účinků budoucího užívání stavby, která v té době nemohla být připojena k distribuční soustavě.
39. Z žalobních námitek nade vší pochybnost vyplynulo, že žalobkyně vytýká žalovanému porušení jediného zákonného ustanovení, a to § 94 odst. 4 správního řádu. Dle jejího přesvědčení došlo k naplnění podmínek pro zastavení přezkumného řízení, zakotvených ve zmíněném ustanovení správního řádu, neboť práva z rozhodnutí stavebního úřadu o umístění a povolení předmětné stavby nabyta žalobkyně v dobré víře a současně by újma, která by jí zrušením rozhodnutí vznikla, byla ve zjevném nepoměru k újmě, která by vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu.
40. Žalobkyně nerozporovala, že rozhodnutí stavebního úřadu o umístění a povolení předmětné stavby bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, tedy jinými slovy nerozporovala samotné důvody, pro které bylo rozhodnutí opravňující žalobkyni k umístění a provedení stavby FVE v přezkumném řízení zrušeno.
41. Z uvedeného důvodu se městský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí soustředil primárně na posouzení otázky nabytí práv žalobkyně z rozhodnutí stavebního úřadu o umístění a povolení předmětné stavby v dobré víře.

42. Vázán nálezem Ústavního soudu pak městský soud v této souvislosti upřesnil, že pro rozhodování o umístění stavby a vydání stavebního povolení je zcela zásadní posoudit účel zamýšlené stavby a je nepochybné, že schopnost zamýšlené stavby takový účel naplňovat musí být předmětem úvah správního orgánu. V opačném případě by se totiž posuzování, resp. schvalování účelu stavby stalo pouze formálním a vedlo by potenciálně k absurdním důsledkům, neboť by umožňovalo umísťování a povolování staveb pro deklarovaný účel zcela nevhodných. Správní orgány proto musí posuzovat, zda je stavba k naplnění daného účelu vůbec způsobilá, resp. zda k němu jsou splněny příslušné podmínky, a to mimo jiné podmínky právní dovolenosti či přípustnosti stavebníkem oznámený účel naplňovat.
43. Vymezení účelu stavby je nezbytnou součástí jak žádosti o umístění stavby (§ 3 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“) ve spojení s přílohou č. 1 této vyhlášky), tak také příslušného územního rozhodnutí (§ 9 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb.). Dle § 110 odst. 1 stavebního zákona je údaj o účelu zamýšlené stavby taktéž náležitostí žádosti o stavební povolení, přičemž pro tento konkrétní účel je stavba při splnění zákonných podmínek následně povolována a pouze za tímto účelem může být i následně užívána (srov. § 126 odst. 1 stavebního zákona).
44. Žalobkyně v žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby jako účel zamýšlené stavby fotovoltaické elektrárny uvedla „výroba elektrické energie“, v žádosti o stavební povolení pak bylo výslovně žádáno pro označenou stavbu „Fotovoltaická elektrárna na výrobu elektrické energie“ i „napojení elektrárny na vedení VN“. O takto vymezených žádostech pak ve sloučeném územním a stavebním řízení rozhodovaly správní orgány prvního i druhého stupně.
45. Ve vztahu k dikci § 111 odst. 2 stavebního zákona, dle něhož v průběhu stavebního řízení *stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby*, je zřejmé, že podmínkou pro to, aby se správní orgány mohly budoucími účinky stavby dostatečně zabývat, je prvotní zhodnocení toho, zda stavba může (fakticky i právně) vůbec fungovat z hlediska účelu, pro nějž má být na území umístěna a povolena, jak vyložil již Nejvyšší správní soud. Ověřovat účinky budoucího užívání stavby bez toho, že by stavba mohla či směla být pro svůj účel reálně užívána, by totiž postrádalo jakýkoli smysl, takže zákonem stanovenou povinnost by stavební úřad bez oné předběžné, avšak samozřejmé, úvahy o faktické a právní dovolenosti fungování povolované stavby z hlediska jejího účelu nemohl vůbec splnit.
46. Dle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 51/2006 Sb., ve znění do 31. 3. 2010, podmínkou připojení k přenosové nebo distribuční soustavě bylo podání žádosti o připojení, souhlasné stanovisko provozovatele přenosové nebo distribuční soustavy k žádosti o připojení, vydané postupem podle § 5 této vyhlášky, a uzavření smlouvy o připojení mezi žadatelem a provozovatelem přenosové nebo distribuční soustavy nebo změna stávající smlouvy o připojení.
47. Poukaz žalobkyně na § 25 odst. 11 písm. a) energetického zákona a v něm stanovenou povinnost provozovatelů distribuční soustavy připojit k distribuční soustavě zařízení každého, kdo o to požádá a splňuje podmínky připojení, nemůže obstát, protože žalobkyně v dané věci podmínky připojení prokazatelně nesplnila.
48. Přinejmenším absence smlouvy o připojení přitom možnost připojení předmětné fotovoltaické elektrárny k distribuční síti, a tedy i naplnění jejího účelu, zjevně znemožňovala. S nemožností připojení do distribuční soustavy byla přitom žalobkyně nepochybně srozuměna, o čemž svědčí i to, že se odstranění uvedeného nedostatku

domáhala jak ve sporném řízení o uzavření smlouvy o připojení zahájeném z jejího podnětu před Energetickým regulačním úřadem, tak následně i soudní cestou v řízení podle části páté občanského soudního řádu před Okresním soudem v Děčíně. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud, šlo o nedostatek natolik závažný a nepřehlédnutelný, že „přirozenou míru nejistoty“ ohledně souladu záměru s právními předpisy významným způsobem překročil. Jakkoli pak jde uvedené pochybení primárně na vrub správním orgánům prvního a druhého stupně, žalobkyně si jej musela být vědoma, a nemůže se proto nyní dovolávat nabytí práv v dobré víře.

49. Vzhledem k tomu, že žalobkyně proti důvodům zrušení rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně v přezkumném řízení, mimo jiné spočívajících v pochybení při hodnocení účinků budoucího užívání stavby, v projednávané žalobě nebrojila, když žalovanému vytýkala porušení jediného zákonného ustanovení, a to § 94 odst. 4 správního řádu, musela si být pochybení stavebního úřadu ve vztahu k hodnocení budoucích účinků výroby nepřipojené k distribuční soustavě jednoznačně vědoma, přičemž musela vycházet z toho, že jde o skutečnost právně relevantní. Závěr o nedostatku dobré víry žalobkyně je tak i v kontextu nálezu Ústavního soudu na místě.
50. V intencích nálezu Ústavního soudu městský soud doplnil skutková zjištění z rozhodnutí soudů všech stupňů vydaných v řízení podle části páté o. s. ř. o nahrazení rozhodnutí předsedy Energetického regulačního úřadu ze dne 10. 11. 2010, č. j. 04419-23/2010-ERÚ, která jsou mu známa z úřední činnosti. Okresní soud v Děčíně rozsudkem ze dne 15. 2. 2013, č. j. 6 C 39/2012-138, „stanovil“ smlouvu o připojení fotovoltaické elektrárny ve znění specifikovaném ve výroku rozhodnutí, když dospěl k závěru, že stanovisko provozovatele distribuční soustavy (zde osoby zúčastněné na řízení I.) ze dne 11. 8. 2009 nemá povahu stanoviska předběžného, nýbrž je závazné a konečné. Odvolací Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 18. 8. 2015, č. j. 17 Co 639/2013-228, změnil rozsudek soudu prvního stupně (Okresního soudu v Děčíně) tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že stanovisko ČEZ Distribuce, a.s. ze dne 11. 8. 2009 bylo pouze předběžné, nebylo závazné a konečné, což mimo jiné vyplývá z jeho samotného textu, podle něhož konečné stanovisko k žádosti o připojení bude vydáno po předložení studie připojitelnosti. Účelem vydání předběžného stanoviska byla rezervace kapacity připojení podle žádosti žalobkyně včetně stanovení podmínek a předpokladů připojení, mezi které patřilo i předložení kladné studie připojitelnosti a faktická možnost připojení, se zřetelem na důsledky pro celou elektrizační soustavu. I po předložení kladné studie připojitelnosti byla ČEZ Distribuce, a.s. oprávněna posoudit možné ohrožení spolehlivého provozu distribuční soustavy a odmítnout připojit výrobu žalobkyně, k čemuž došlo dne 22. 3. 2010, kdy ČEZ Distribuce, a.s. vydala stanovisko č. 4120469261 zamítající požadavek žalobkyně se zřetelem k možnému ohrožení spolehlivého provozu distribuční soustavy. Nejvyšší soud České republiky v rozsudku ze dne 28. 6. 2018, č. j. 33Cdo 2943/2016-293, uzavřel, že stanovisko ČEZ Distribuce, a.s. ze dne 11. 8. 2009 informuje žalobkyni o obdrženém požadavku na připojení FVE, přičemž zdůrazňuje, že konečné stanovisko k žádosti osoba zúčastněná na řízení I. vydá až po předložení studie připojitelnosti, jež byla požadována se zřetelem k vyžadovanému výkonu výroby a dalším evidovaným požadavkům na připojení z transformovny 110/22 kV Mníšek. Podle dovolacího soudu nelze mít pochybnosti o tom, že studie připojitelnosti měla též sloužit k ověření skutečnosti, jaký vliv bude mít výroba žalobkyně na chod distribuční soustavy. Tomu odpovídalo i návěští stanoviska, že „předběžně je možno uvést předpoklad, že daný požadavek bude možné realizovat ze stávající DS po splnění následujících podmínek...“

Uvedený dokument tedy podle názoru dovolacího soudu svědčí o tom, že ČEZ Distribuce, a.s. se jeho vydáním nechtěla závazně vyjádřit k žádosti o připojení, předpokládala obstarání dalšího dokumentu, který měl být podkladem pro její konečné rozhodnutí o požadavku na připojení do její distribuční soustavy. Smyslem tohoto „předběžného“ stanoviska byla rovněž rezervace (blokování) kapacity pro připojení výrobní a evidence požadavku žalobkyně, jako nezbytného předpokladu pro konečné rozhodnutí o požadavku na připojení. Jeho vydání bylo motivováno požadavkem ověřit možnost připojení výrobní žalobkyně do distribuční soustavy; ČEZ Distribuce, a.s. nemohla na základě dosavadních informací vydat závazné a konečné stanovisko, a zároveň nebyl (zatím) důvod žádost žalobkyně o připojení zamítnout. ČEZ Distribuce, a.s. jako provozovatelka distribuční soustavy, ačkoli má podle § 25 odst. 11 písm. a) energetického zákona povinnost připojit k distribuční soustavě každého a umožnit distribuci elektřiny každému, kdo o to požádá, splňuje-li podmínky připojení a obchodní podmínky stanovené v Pravidlech provozu distribuční soustavy, nemá tuto povinnost bezvýjimečně, neboť může odmítnout připojit žadatele (mimo jiné) v situaci ohrožení spolehlivého provozu distribuční soustavy. O takové hrozbě (viz žádost ČEPS a. s. ze dne 3. 2. 2010) se ČEZ Distribuce, a.s. dozvěděla v období od sdělení předběžného stanoviska do okamžiku vydání stanoviska konečného dne 22. 3. 2010. Ze shora uvedených důvodů tak žalobkyně nemohla legitimně vycházet z přesvědčení, že stanoviskem ze dne 11. 8. 2009 jí byl udělen souhlas s připojením její FVE k distribuční síti, neboť byla seznámena s tím, že k vydání konečného stanoviska dojde až v souvislosti s předložením studie připojitelnosti. Jestliže se v mezidobí změnila okolnost rozhodné pro posouzení žádosti o připojení, s ohledem na charakter stanoviska ze dne 11. 8. 2009, mohla [a se zřetelem k zákonné povinnosti podle § 25 odst. 11 písm. a) energetického zákona] a musela ČEZ Distribuce, a.s. své předběžné stanovisko revidovat.

51. Žalobkyně v době rozhodování stavebního úřadu i správního orgánu druhého stupně nepochybně věděla jak o negativním stanovisku ČEZ Distribuce, a.s. ze dne 22. 3. 2010 k její žádosti o připojení, tak o tom, že žádná smlouva o připojení mezi ní a společností ČEZ Distribuce, a.s., uzavřena nebyla. Věděla tedy o tom, že dosud nebyly splněny podmínky připojení zařízení (předmětné FVE) k distribuční soustavě, což znemožňovalo naplnění účelu předmětné stavby, a proto je vyloučeno, aby práva z nezákonného rozhodnutí úřadu o umístění a povolení stavby předmětné FVE žalobkyně nabyla v dobré víře. Pro posouzení věci je přitom irelevantní, zda se jednalo o nemožnost připojení do distribuční soustavy „aktuální“ resp. „v okamžiku vydání negativního stanoviska“ či nikoli. Povinnost ČEZ Distribuce, a.s. připojit k distribuční soustavě každého, kdo o to požádá, splňuje-li podmínky připojení a obchodní podmínky stanovené v Pravidlech provozu distribuční soustavy, není podle § 25 odst. 11 písm. a) energetického zákona – jak již bylo řečeno - bezvýjimečná, neboť lze odmítnout připojit žadatele (mimo jiné) v situaci ohrožení spolehlivého provozu distribuční soustavy. Žalobkyně tak nemohla mít přiměřenou jistotu, že se situace v dohledné době či vůbec kdy změní a že v budoucnu bude disponovat opačným, tj. pozitivním stanoviskem ČEZ Distribuce, a.s. umožňujícím připojení předmětné stavby k distribuční soustavě.
52. Proti druhému rozsudku městského soudu podala žalobkyně kasační stížnost.

## X. Druhé posouzení věci Nejvyšším správním soudem

53. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 12. 2021, č. j. 10As 377/2019 – 52, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2019, č. j. 9 A 325/2011- 107, zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (dále též „zrušující rozsudek NSS“).
54. Nejvyšší správní soud souhlasil s žalobkyní, že Ústavní soud uvedl, že řízení ohledně uzavření smlouvy o připojení k distribuční soustavě vedená u ERÚ a civilních soudů svědčí o dobré víře žalobkyně ve správnost rozhodnutí stavebního úřadu o umístění a povolení stavby FVE, přičemž její dobrá víra zde byla již v době rozhodování stavebního úřadu (body 23 a 24 nálezu). Dále však Ústavní soud připustil, že chybějící smlouva o připojení mohla vyloučit dobrou víru žalobkyně, a to pokud by bylo v řízení zjištěno povědomí žalobkyně o tom, že nemá uzavřenou smlouvu o připojení, a zároveň její povědomí o tom, že uzavření této smlouvy je kritériem významným pro postup stavebního úřadu podle § 111 odst. 2 stavebního zákona, a jím vydané rozhodnutí tak není věcně správné či v souladu s právními předpisy. Nic takového ale správní orgány a správní soudy v předchozích řízeních nezjišťovaly (bod 25 nálezu). Jejich závěr o nedostatku dobré víry žalobkyně je tedy založen pouze na tom, že žalobkyně nepředpokládala, jaký výklad orgány veřejné moci zaujmou k § 111 odst. 2 stavebního zákona. Tím na ni nepřipustně přenesly odpovědnost za výklad právních předpisů a plnění úkolů veřejné moci (bod 26 nálezu).
55. Nejvyšší správní soud dále konstatoval: „*To, že stěžovatelka věděla, že nemá s provozovatelem distribuční soustavy uzavřenou smlouvu o připojení, bylo bez pochyb zjištěno již v řízení před správními orgány.*“
56. Nejvyšší správní soud vytkl městskému soudu, že v odůvodnění druhého rozsudku prakticky odcitoval body 51, 53 až 57 a 59 rozsudku NSS 10 As 106/2015 - 115, jenž byl spolu s prvním rozsudkem městského soudu v této věci zrušen nálezem Ústavního soudu. K otázce dobré víry učinil vlastní závěr pouze v bodě 54, tento však nijak nerozvedl, není tedy patrné, jak k němu dospěl.
57. Nejvyšší správní soud shrnul, že žalovaný ve svém rozhodnutí sdělil, že o existenci práv nabytých v dobré víře na straně žalobkyně lze důvodně pochybovat, neboť žalobkyně si musela být s ohledem na negativní stanovisko ČEZ Distribuce vědoma, že stavba FVE nesplňuje požadavky uvedené v § 111 odst. 2 stavebního zákona. Městský soud se tedy nemohl vyhnout úvaze, zda si žalobkyně opravdu musela být vědoma rozporu rozhodnutí stavebního úřadu s § 111 odst. 2 stavebního zákona právě s ohledem na zamítavé stanovisko ČEZ Distribuce. Jinými slovy – pokud žalobkyně v žalobě namítla nesprávný postup žalovaného podle § 94 odst. 4 správního řádu, bylo na straně městského soudu žádoucí, aby tuto námitku posoudil ve vztahu k veškerým okolnostem, které žalovaného vedly k závěru o nemožnosti zastavit přezkumné řízení podle tohoto ustanovení. Ke shodnému postupu zavázal správní soudy i Ústavní soud ve svém nálezu (byť toto posouzení vztáhl k okamžiku uzavření smlouvy o připojení). NSS připomněl, že dobrou víru žalobkyně je nutné zkoumat rovněž ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. I. ÚS 946/16, s ohledem na podíl účastníka řízení na důvodech nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu (viz body 16 až 20 nálezu I. ÚS 17/16).
58. Nejvyšší správní soud současně připustil, že učinit závěry v projednávané věci tak, aby městský soud dostal závazným závěrům Ústavního soudu, není snadné. Podmínit postup

podle § 111 odst. 2 stavebního zákona, tedy povinnost stavebního úřadu ověřit účinky budoucího užívání stavby, tím, že tato stavba bude moci v budoucnu splnit svůj účel – neboť v opačném případě pozbude zkoumání budoucího účinku stavby smysl – se jeví i Nejvyššímu správnímu soudu jako naprosto logická úvaha (ostatně sám NSS k ní dospěl v předchozím rozsudku 10 As 106/2015 - 115 - bod 55). Ústavní soud se však v nálezu I. ÚS 17/16 s tímto postupem neztotožnil a uložil správním soudům, aby lépe vysvětlily spojitost mezi dobrou vírou žalobkyně ve správnost a zákonnost rozhodnutí stavebního úřadu a chybějící smlouvou o připojení k distribuční soustavě a ustanovením § 111 odst. 2 stavebního zákona (body 22 a 27 nálezu).

59. Nejvyšší správní soud na to uzavřel, že městský soud nerespektoval závazný názor Ústavního soudu vyjádřený v nálezu, jímž byl první rozsudek městského soudu zrušen, čímž porušil nejen čl. 89 odst. 2 Ústavy, ale též porušil práva žalobkyně na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Nejvyšší správní soud proto druhý rozsudek městského soudu zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2009, sp. zn. IV. ÚS 475/09, body 27, 29 a 30, či ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06).

#### **XI. Posouzení věci Městským soudem v Praze po zrušujícím rozsudku NSS**

60. Po zrušujícím rozsudku NSS doplnila osoba zúčastněná na řízení II své původní vyjádření ve věci. Poukázala na § 5 odst. 2 a 5 vyhlášky č. 51/2006 Sb., a § 86 odst. 2 písm. c), § 88, § 90, § 110 a § 111 stavebního zákona a uvedla, že stanovisko k žádosti o připojení zařízení k elektrizační soustavě je vyžadováno stavebním zákonem již v okamžiku předložení žádosti o vydání územního rozhodnutí (§86 stavebního zákona). Žalobkyně měla obě stanoviska ČEZ (předběžné i konečné) k dispozici v době rozhodování stavebního úřadu. Stavební úřad měl povinnost stanovisko zohlednit (§90 stavebního zákona). Podle názoru osoby zúčastněné na řízení II mohl stavební úřad vydat územní rozhodnutí pro stavbu FVE jen pokud žalobkyně předloží buď souhlasné jednoznačné stanovisko ČEZ Distribuce, a. s. nebo smlouvu s ČEZ Distribuce, a. s. Přiměřeně obezřetný stavebník musí chápat, že buď je stanovisko ČEZ Distribuce, a. s. jednoznačné a negativní (tak jako v projednávaném případě s ohledem na závěry Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 33 Cdo 2943/2016 a Ústavního soudu ve věci sp. zn. II ÚS 894/19) nebo má v ruce dvě rozdílná stanoviska a pak není zřejmý jednoznačný stav. Z uvedeného vyplývá závěr, že stavební úřad může povolit realizaci FVE jen tehdy, když je zajištěno kladným stanoviskem nebo smlouvou její připojení do distribuční soustavy. V projednávaném případě společného územního a stavebního řízení se jedná o podklad předvídaný dokonce přímo stavebním zákonem v § 86, a to jak pro část umístění, tak pro část stavebně-technické řešení.
61. K doplňujícímu vyjádření osoby zúčastněné na řízení II podala repliku žalobkyně, v níž poukázala na body 24 a 29 nálezu Ústavního soudu, které citovala. Zdůraznila, že při vydání rozhodnutí stavebního úřadu byla v dobré víře v jeho správnost. Absenci smlouvy o připojení nijak nezatajovala. I kdyby soud shledal, že stavební úřady měly ve správních řízeních dle ustanovení § 111 odst. 2 stavebního zákona zkoumat existenci smlouvy o připojení, resp. že vlivem její absence mělo rozhodnutí vydané stavební povolení zcela zrušit, tuto skutečnost nelze nyní klást k tíži žalobkyně. V této souvislosti žalobkyně odkázala na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 946/16 a uvedla, že v případech, kdy nezákonnost rozhodnutí byla způsobena čistě pochybením na straně veřejné moci, zejména procesními vadami nebo nesprávným výkladem práva, může být důvěra jednotlivce narušena jen ze zcela zásadních důvodů veřejného zájmu. V projednávané věci pokud

pochybení nastalo, pak ho způsobily správní orgány. Dobrá víra žalobkyně, která ve správních řízeních rozhodné skutečnosti nezatajovala, proto byla dána a požívá právní ochrany. Dále žalobkyně zopakovala, že od společnosti ČEZ Distribuce, a.s. obdržela dne 11. srpna 2009 kladné stanovisko k žádosti o připojení. Povinnost uzavřít smlouvu o připojení posuzované fotovoltaické elektrárny k distribuční soustavě včetně negativního stanoviska k připojení byla během řízení o vydání Rozhodnutí předmětem sporu vedeného u Energetického úřadu. Ústavní soud v závazném Nálezu mj. potvrdil, že pokud žalobkyně vedla o uzavření smlouvy o připojení se společností ČEZ Distribuce, a.s. spor, samo o sobě to neznamena absenci dobré víry žalobkyně ve správnost rozhodnutí. Ve vedeném sporu byla přezkoumávána obě vyjádření společnosti ČEZ Distribuce, a.s., tzn. vyjádření kladné i vyjádření negativní. Existence tohoto negativního vyjádření, na něž osoba zúčastněná na řízení II upozornila, tak dobrou víru žalobkyně vylučovat nemůže. Argumentace osoby zúčastněné na řízení II, dle které byla žalobkyně povinná předložit druhé zamítavé stanovisko ČEZ Distribuce, a.s. již k žádosti o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení, je nepřipadná, protože v době podání žádosti o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení (8. 12. 2009) negativní stanovisko ČEZ Distribuce, a.s. neexistovalo (vydáno bylo až 22. 3. 2010). Z Nálezu Ústavního soudu podle žalobkyně vyplývá, že smlouva o připojení není podmínkou vydání územního rozhodnutí či stavebního povolení pro výrobu (ale teprve až pro uvedení výroby do provozu), a dále že z existence druhého negativního stanoviska ČEZ Distribuce, a.s. nelze dovozovat absenci dobré víry žalobkyně. Žalobkyně má za to, že předložila všechny podklady vyžadované stavebním zákonem, s tím, že jednoznačně byla v dobré víře ve správnost vydaného rozhodnutí, druhé stanovisko ČEZ Distribuce, a.s. považovala za nezákonné a proti jeho vydání se bránila soudní cestou.

62. Městský soud vázán nálezem Ústavního soudu a zrušujícím rozsudkem NSS napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, a to za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s.
63. V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:
64. Podle § 4 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb., provozovatel přenosové soustavy nebo provozovatelé distribučních soustav jsou povinni na svém licenci vymezeném území přednostně připojit k přenosové soustavě nebo k distribučním soustavám zařízení podle § 3 (dále jen "zařízení") za účelem přenosu nebo distribuce elektřiny z obnovitelných zdrojů, pokud o to výrobce elektřiny z obnovitelných zdrojů (dále jen "výrobce") požádá a pokud splňuje podmínky připojení a dopravy elektřiny stanovené zvláštním právním předpisem.
65. Podle § 25 odst. 11 písm. a) energetického zákona ve znění účinném do 17. 8. 2011 provozovatel distribuční soustavy je dále povinen připojit k distribuční soustavě zařízení každého a umožnit distribuci elektřiny každému, kdo o to požádá a splňuje podmínky připojení a obchodní podmínky stanovené Pravidly provozování distribuční soustavy, s výjimkou případu prokazatelného nedostatku kapacity zařízení pro distribuci nebo při ohrožení spolehlivého provozu distribuční soustavy.
66. Podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 51/2006 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2010, podmínkami připojení zařízení žadatele k přenosové nebo distribuční soustavě jsou
  - a) podání žádosti o připojení,

- b) souhlasné stanovisko provozovatele přenosové nebo distribuční soustavy k žádosti o připojení, vydané postupem podle § 5, a
- c) uzavření smlouvy o připojení mezi žadatelem a provozovatelem přenosové nebo distribuční soustavy nebo změna stávající smlouvy o připojení.
67. Podle § 5 odst. 1 vyhlášky č. 51/2006 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2010, provozovatel přenosové nebo distribuční soustavy posuzuje žádost o připojení s ohledem na
- a) místo a způsob požadovaného připojení,
- b) velikost požadovaného rezervovaného příkonu nebo výkonu a časový průběh zatížení,
- c) spolehlivost dodávky elektřiny,
- d) charakter zpětného působení zařízení žadatele na přenosovou nebo distribuční soustavu.
68. Podle § 5 odst. 2 vyhlášky č. 51/2006 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2010, na základě posouzení žádosti o připojení podle kritérií podle odstavce 1 vydá provozovatel přenosové nebo distribuční soustavy žadateli stanovisko s náležitostmi uvedenými v citovaném ustanovení.
69. Podle § 5 odst. 3 vyhlášky č. 51/2006 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2010, provozovatel přenosové nebo distribuční soustavy vydá do 30 kalendářních dnů ode dne obdržení žádosti o připojení podle § 4 odst. 1 nebo po obdržení všech doplňujících údajů v potřebném rozsahu podle § 4 odst. 7 stanovisko. V případě, že je nutné provést měření nebo u sítě o napěťové úrovni 110 kV ověření chodu sítě, prodlužuje se tento termín o dobu měření nebo ověření chodu sítě, maximálně však na 60 kalendářních dnů ode dne obdržení žádosti o připojení. O nutnosti provedení měření nebo ověření chodu sítě a prodloužení lhůty musí provozovatel přenosové nebo distribuční soustavy informovat žadatele nejpozději do 15 kalendářních dnů ode dne obdržení žádosti o připojení.
70. Podle § 5 odst. 4 vyhlášky č. 51/2006 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2010, pokud nelze zařízení žadatele připojit z důvodů stanovených energetickým zákonem, vyrozumí provozovatel přenosové nebo distribuční soustavy písemně žadatele o konkrétních důvodech zamítnutí jeho žádosti o připojení ve lhůtě podle předchozího odstavce. V případě, že je možné zařízení žadatele připojit za jiných podmínek, navrhne provozovatel přenosové nebo distribuční soustavy v zamítavém stanovisku k žádosti o připojení jiný možný způsob připojení. Tento návrh jiného možného způsobu připojení obsahuje náležitosti stanoviska podle odstavce 2 a je nadále považován za stanovisko.
71. Podle § 5 odst. 5 vyhlášky č. 51/2006 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2010, provozovatel přenosové nebo distribuční soustavy je stanoviskem vázán po dobu nejméně 180 kalendářních dnů ode dne odeslání stanoviska žadateli, pokud se žadatel s provozovatelem přenosové nebo distribuční soustavy nedohodnou jinak. Je-li během této doby zahájeno na návrh žadatele řízení o udělení autorizace podle energetického zákona, případně územní nebo stavební řízení podle stavebního zákona, prodlužuje se doba závaznosti stanoviska o dobu trvání takového řízení.
72. Podle § 111 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby.
73. Podle § 94 odst. 1 správního řádu v přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že

rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Přezkumné řízení lze zahájit, i pokud je rozhodnutí předběžně vykonatelné podle § 74 a dosud nenabylo právní moci; pokud bylo po zahájení takového přezkumného řízení podáno odvolání, postupuje se podle ustanovení hlavy VIII této části. Účastník může dát podnět k provedení přezkumného řízení; tento podnět není návrhem na zahájení řízení; jestliže správní orgán neshledá důvody k zahájení přezkumného řízení, sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podateli.

74. Podle § 97 odst. 3 správního řádu rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, příslušný správní orgán zruší nebo změní, popřípadě zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně; tyto správní orgány jsou vázány právním názorem příslušného správního orgánu.
75. Podle § 94 odst. 4 správního řádu jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyt práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.
76. Po provedeném řízení dospěl městský soud - máje na paměti princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochranu dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci - k opětovnému závěru, že žaloba není důvodná.
77. Podle bodu 31 nálezu Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 17/16 řešení žalobkyní tvrzené povinnosti ČEZ Distribuce uzavřít smlouvu o připojení a připojit výrobní žalobkyně coby otázky podústavního práva náleží Nejvyššímu soudu ve věci sp. zn. 33 Cdo 2943/2016.
78. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2018, č. j. 33 Cdo 2943/2016 – 293, nebylo vyhověno dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 8. 2015, č. j. 17Co 639/2013 – 228, kterým byl změněn rozsudek Okresního soudu v Děčíně ze dne 15. 2. 2013, č. j. 6C 39/2012 – 138 tak, že žaloba o nahrazení rozhodnutí správního orgánu výrokem soudu, kterou se žalobkyně domáhala stanovení smlouvy o připojení výrobní elektřiny (FVE) k distribuční soustavě společnosti ČEZ Distribuce a. s., se zamítá.
79. Nejvyšší soud shrnul, že ve věci sporu ohledně uzavření smlouvy o připojení mezi žalobkyní a společností ČEZ Distribuce a. s. Energetický regulační úřad rozhodl dne 25. 10. 2010, pod sp. zn. ÚP-4419/2010-ERÚ, č. j. 04419-18/2010-ERÚ, tak, že tento správní orgán zamítl návrh žalobkyně, aby byla stanovena smlouva mezi žalobkyní a společností ČEZ Distribuce a. s. o připojení výrobní elektřiny (FVE) s instalovaným výkonem 1800 kW v lokalitě obce M. H., parc., k. ú. M. H. k distribuční soustavě společnosti ČEZ Distribuce a. s. ve znění návrhu smlouvy ze dne 19. 5. 2010; předseda ERÚ rozhodnutím ze dne 10. 1. 2011, č. j. 04419-23/2010-ERÚ, zamítl rozklad žalobkyně proti shora uvedenému rozhodnutí. Uvedeným rozhodnutím předcházela žádost žalobkyně ze dne 15. 7. 2009 o připojení fotovoltaické výrobní elektřiny s požadovaným instalovaným výkonem 1800 kW, bez požadavku na zvýšenou spolehlivost dodávky, k distribuční soustavě společnosti ČEZ Distribuce a. s., s umístěním v obci M. H. Společnost ČEZ Distribuce a. s. vydala dne 11. 8. 2009 „Stanovisko k žádosti připojení výrobní“, v němž uvedla, že „předběžně je možno uvést předpoklad, že daný požadavek bude možné realizovat ze stávající DS“ po splnění blíže rozvedených podmínek. Zároveň stanovila technické podmínky ke zřízení nového odběrného místa a způsob připojení výrobní k DS.

Vzhledem k požadovanému výkonu výrobní a dalším evidovaným požadavkům na připojení z transformovny 110/22 kV M. a shodného výkonu VN je nutno možnost a podmínky připojení ověřit zpracováním studie připojitelnosti výrobní. Studii připojitelnosti požadovala zpracovat nezávislou odbornou institucí a předložit do 90-ti dnů, tj. do 9. 11. 2009. Po tuto dobu bude její požadavek evidován a rezervována kapacita pro připojení výrobní. Konečné stanovisko k žádosti o připojení vydá po předložení studie připojitelnosti. Ze „Stanoviska k žádosti o připojení č. 4120469261“ ze dne 22. 3. 2010 se podává, že společnost ČEZ Distribuce a. s. žalobkyni sdělila, že předmětné výrobní zařízení nelze (...) připojit k distribuční soustavě z důvodů stanovených energetickým zákonem. Ohledně konkrétních důvodů zamítnutí požadavku na připojení společnost ČEZ Distribuce a. s. uvedla, že z aktuálních informací od provozovatele přenosové soustavy společnosti ČEPS a. s. a aktuálních technických analýz vyplývá, že „součet instalovaného výkonu realizovaných fotovoltaických a větrných elektráren a objemu vydaných kladných stanovisek k žádostem o jejich připojení, překračuje bezpečný limit pro spolehlivý provoz elektrizační soustavy České republiky. Důvodem tohoto ohrožení je především charakteristika výše zmíněných větrných a fotovoltaických zdrojů jako tzv. špičkových zdrojů, které musí být vyrovnávány rezervními zdroji, jejichž charakteristika to umožňuje. Distribuční soustava provozovaná společností ČEZ Distribuce, a. s. je přitom nedílnou součástí elektrizační soustavy České republiky. Ohrožení spolehlivého provozu přenosové soustavy, jakožto soustavy nadřazené soustavě distribuční nebo ohrožení provozu elektrizační soustavy jako celku tak přímo působí i na spolehlivost distribuční soustavy provozované ze strany společnosti ČEZ Distribuce, a. s. Z výše uvedeného (...) je zřejmé, že nelze vyhovět další žádosti o připojení solárního nebo větrného zdroje nad rámec již dosud vydaných povolení. V opačném případě by docházelo k prohloubení již nyní reálného ohrožení spolehlivého provozu elektrizační soustavy ČR a tím i spolehlivého provozu distribuční soustavy provozované společností ČEZ Distribuce, a. s.“

80. V projednávaném případě tak vydala společnost ČEZ Distribuce a. s. jakožto provozovatelka distribuční soustavy nejprve předběžné stanovisko, v němž uvedla, že požadavek na připojení FVE žalobkyně bude možné realizovat po splnění vymezených podmínek, a že konečné stanovisko vydá, až žalobkyně předloží studii připojitelnosti. Na základě předložené studie však společnost ČEZ Distribuce a. s. vydala zamítavé stanovisko, podle něhož nelze předmětnou FVE připojit k distribuční soustavě z důvodů stanovených energetickým zákonem.
81. Nejvyšší soud v citovaném rozsudku uzavřel, že stanovisko společnosti ČEZ Distribuce a. s. ze dne 11. 8. 2009, vyjadřující se k žádosti žalobkyně ze dne 11. 7. 2009, informuje žalobkyni o obdržení požadavku na připojení FVE, přičemž zdůrazňuje, že konečné stanovisko k žádosti společnost ČEZ Distribuce a. s. vydá až po předložení studie připojitelnosti, jež byla požadována se zřetelem k vyžadovanému výkonu výrobní a dalším evidovaným požadavkům na připojení z transformovny 110/22 kV Mníšek. Podle závěru Nejvyššího soudu nelze mít pochybnosti o tom, že studie připojitelnosti měla též sloužit k ověření skutečnosti, jaký vliv bude mít výrobní žalobkyně na chod distribuční soustavy. Tomu odpovídalo i návěstí stanoviska, že „předběžně je možno uvést předpoklad, že daný požadavek bude možné realizovat ze stávající DS po splnění následujících podmínek...“ Uvedený dokument tedy svědčí o tom, že společnost ČEZ Distribuce a. s. se jeho vydáním nechtěla závazně vyjádřit k žádosti žalobkyně o připojení, předpokládala obstarání dalšího dokumentu, který měl být podkladem pro její konečné rozhodnutí o požadavku na připojení do její distribuční soustavy. Smyslem tohoto „předběžného“ stanoviska byla

rovněž rezervace (blokování) kapacity pro připojení výroby a evidence požadavku žalobkyně, jako nezbytného předpokladu pro konečné rozhodnutí o požadavku na připojení. Jeho vydání bylo motivováno požadavkem ověřit možnost připojení výroby žalobkyně do distribuční soustavy; společnost ČEZ Distribuce a. s. nemohla na základě dosavadních informací vydat závazné a konečné stanovisko, a zároveň nebyl (zatím) důvod žádost žalobkyně o připojení zamítnout.

82. Společnost ČEZ Distribuce a. s. jako provozovatelka distribuční soustavy, ačkoli má podle § 25 odst. 11 písm. a) energetického zákona povinnost připojit k distribuční soustavě každého a umožnit distribuci elektřiny každému, kdo o to požádá, splňuje-li podmínky připojení a obchodní podmínky stanovené v Pravidlech provozu distribuční soustavy, nemá tuto povinnost bezvýjimečně, neboť může odmítnout připojit žadatele (mimo jiné) v situaci ohrožení spolehlivého provozu distribuční soustavy. O takové hrozbě (viz žádost ČEPS a. s. ze dne 3. 2. 2010) se společnost ČEZ Distribuce a. s. dozvěděla v období od sdělení předběžného stanoviska do okamžiku vydání stanoviska konečného dne 22. 3. 2010. Z uvedených důvodů tak žalobkyně nemohla legitimně vycházet z přesvědčení, že stanoviskem ze dne 11. 8. 2009 jí byl udělen souhlas s připojením její FVE k distribuční síti společnosti ČEZ Distribuce a. s., neboť byla seznámena s tím, že k vydání konečného stanoviska dojde až v souvislosti s předložením studie připojitelnosti. Jestliže se v mezidobí změnila okolnost rozhodné pro posouzení žádosti o připojení, s ohledem na charakter stanoviska ze dne 11. 8. 2009, mohla (a se zřetelem k zákonné povinnosti podle § 25 odst. 11 písm. a) energetického zákona) a musela společnost ČEZ Distribuce a. s. své předběžné stanovisko revidovat.
83. Ústavní soud neshledal v usnesení ze dne 19. 12. 2019, sp. zn. II ÚS 894/19, důvod zpochybňovat závěry Nejvyššího soudu a Krajského soudu v Ústí nad Labem, a ústavní stížnost žalobkyně proti rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2018, č. j. 33 Cdo 2943/2016 – 293 a rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 8. 2015, č. j. 17Co 639/2013 – 228, odmítl. Dle závěru Ústavního soudu se oba soudy danou věcí řádně zabývaly a v odůvodnění svých rozhodnutí srozumitelně uvedly, na základě jakých úvah k jednotlivým závěrům dospěly. Nejvyšší soud ve svém meritorním rozhodnutí vyložil, jak má být posuzována dosud neřešená sporná otázka hmotného práva, přičemž své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Nelze proto přisvědčit námitkám žalobkyně, že napadená rozhodnutí jsou založena na libovůli a že nejsou dostatečně odůvodněna. Ústavnímu soudu nepřísluší přezkoumávat či nahrazovat závěry dovolacího soudu. Pouhý nesouhlas žalobkyně s právními závěry vyplývajícími z napadených rozhodnutí nezakládá důvodnost ústavní stížnosti.
84. Ústavní soud v nálezu sp. zn. I ÚS 17/16 uvedl, že řízení ohledně uzavření smlouvy o připojení k distribuční soustavě vedená u ERÚ a civilních soudů svědčí o dobré víře žalobkyně ve správnost rozhodnutí stavebního úřadu o umístění a povolení stavby FVE, přičemž její dobrá víra zde byla již v době rozhodování stavebního úřadu. Současně Ústavní soud konstatoval, že řešení žalobkyní tvrzené povinnosti ČEZ Distribuce uzavřít smlouvu o připojení a připojit výrobu žalobkyně náleží Nejvyššímu soudu. Ve věci sp. zn. 33 Cdo 2943/2016 Nejvyšší soud jednoznačně uzavřel, že žalobkyně nemohla legitimně vycházet z přesvědčení, že stanoviskem ze dne 11. 8. 2009 jí byl udělen souhlas s připojením její FVE k distribuční síti společnosti ČEZ Distribuce a. s., neboť byla seznámena s tím, že k vydání konečného stanoviska dojde až v souvislosti s předložením studie připojitelnosti. Jestliže se v mezidobí změnila okolnost rozhodné pro posouzení

žádosti žalobkyně o připojení, s ohledem na charakter stanoviska ze dne 11. 8. 2009 společnost ČEZ Distribuce a. s. mohla a se zřetelem k zákonné povinnosti podle § 25 odst. 11 písm. a) energetického zákona musela své předběžné stanovisko revidovat.

85. Stanovisko společnosti ČEZ Distribuce a. s. ze dne 22. 3. 2010, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně s odkazem na § 25 odst. 11 písm. a) energetického zákona, tedy nebylo nezákonné, jak v řízení tvrdila žalobkyně.
86. Podle § 4 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 51/2006 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2010, se žádost o připojení zařízení k přenosové soustavě nebo distribuční soustavě, která předchází smlouvě o připojení, podává před výstavbou nebo připojením nového zařízení.
87. V projednávané věci podala žalobkyně žádost o připojení zařízení FVE k distribuční soustavě společnosti ČEZ Distribuce a. s. již dne 15. 7. 2009, tedy před tím, než podala následně dne 8. 12. 2009 žádost o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení. V době rozhodnutí stavebního úřadu tak měla žalobkyně k dispozici jak předběžné (kladné) stanovisko společnosti ČEZ Distribuce a. s. ze dne 11. 8. 2009, na základě něhož však nemohla legitimně vycházet z přesvědčení, že jí byl udělen souhlas s připojením její FVE k distribuční síti společnosti ČEZ Distribuce a. s., tak i konečné (negativní) stanovisko společnosti ČEZ Distribuce a. s. ze dne 22. 3. 2010, kterým byla žádost žalobkyně o připojení zařízení FVE k distribuční soustavě s odkazem na § 25 odst. 11 písm. a) energetického zákona zamítnuta.
88. Žalobkyně si tak již před rozhodnutím stavebního úřadu musela být vědoma, že nesplňuje podmínku připojení zařízení žadatele k přenosové nebo distribuční soustavě podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 51/2006 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2010, neboť nedisponovala ani souhlasným stanoviskem provozovatele přenosové nebo distribuční soustavy k žádosti o připojení, vydaným postupem podle § 5, ani uzavřenou smlouvou o připojení mezi žadatelem a provozovatelem přenosové nebo distribuční soustavy.
89. Jak konstatoval již Nejvyšší správní soud to, že žalobkyně věděla, že nemá s provozovatelem distribuční soustavy uzavřenou smlouvu o připojení, bylo bez pochyb zjištěno již v řízení před správními orgány.
90. To, že žalobkyně nedisponovala souhlasným stanoviskem provozovatele přenosové nebo distribuční soustavy k žádosti o připojení, vydaným postupem podle § 5 vyhlášky č. 51/2006 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2010, bylo zjištěno v řízení podle části páté o. s. ř. Podle závěrů civilních soudů stanovisko společnosti ČEZ Distribuce a. s. ze dne 11. 8. 2009, vyjadřující se k žádosti žalobkyně ze dne 11. 7. 2009, informovalo žalobkyni o obdržení požadavku na připojení FVE, přičemž zdůrazňovalo, že konečné stanovisko k žádosti společnost ČEZ Distribuce a. s. vydá až po předložení studie připojitelnosti, jež byla požadována. Tomu odpovídalo i návěští stanoviska ze dne 11. 8. 2009, že „předběžně je možno uvést předpoklad, že daný požadavek bude možné realizovat ze stávající DS po splnění následujících podmínek...“
91. Ústavní soud připustil, že chybějící smlouva o připojení mohla vyloučit dobrou víru žalobkyně, a to pokud by bylo v řízení zjištěno povědomí žalobkyně o tom, že nemá uzavřenou smlouvu o připojení, a zároveň její povědomí o tom, že uzavření této smlouvy je kritériem významným pro postup stavebního úřadu podle § 111 odst. 2 stavebního zákona, a jím vydané rozhodnutí tak není věcně správné či v souladu s právními předpisy.

92. Podle § 111 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby.
93. Ze správního spisu plyne, že záměrem žalobkyně nebylo vybudovat pouze zdroj výroby energie, který by byl umístěn v dotčené lokalitě bez užitku. Žalobkyně v žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby jako účel zamýšlené stavby fotovoltaické elektrárny uvedla „výroba elektrické energie“, v žádosti o stavební povolení pak bylo výslovně žádáno pro označenou stavbu „Fotovoltaická elektrárna na výrobu elektrické energie“ i „napojení elektrárny na vedení VN“. Také připojená projektová dokumentace charakterizovala stavbu s názvem „FOTOVOLTAICKÁ ELEKTRÁRNA 1800 kW – Malá Hraštice“ jako stavbu „přípojky VN a Trafostanice č. 1 a č. 2 pro Fotovoltaickou elektrárnu 1800 kW, která bude dodávat vyrobenou elektrickou energii do rozvodu 22 kV ČEZ Distribuce“. O takto vymezených žádostech pak ve sloučeném územním a stavebním řízení rozhodovaly správní orgány prvního i druhého stupně.
94. Účelem zamýšlené stavby FVE tak nepochybně byla výroba elektrické energie a její dodávka do rozvodné sítě. Vzhledem k charakteru stavby FVE nelze tento účel naplnit bez dalších veřejnoprávních kroků, nýbrž toliko za podmínky připojení zařízení žadatele k přenosové nebo distribuční soustavě podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 51/2006 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2010.
95. Stavební úřad je oprávněn přezkoumávat navrhovanou stavbu z hledisek § 111 odst. 1 a 2 stavebního zákona, zejména ověřovat účinky budoucího užívání stavby. O umísťované a povolované stavbě musí uvažovat, tj. posoudit ji v provozuschopném stavu. Podmínkou pro to, aby se správní orgány mohly budoucími účinky stavby dostatečně zabývat, je prvotní zhodnocení toho, zda stavba může (fakticky i právně) fungovat z hlediska účelu, pro nějž má být na území umístěna a povolena.
96. Tento závěr je podporován i výkladem § 111 odst. 1 stavebního zákona, dle něhož stavební úřad přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda a) projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, s podmínkami územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, b) projektová dokumentace je úplná, přehledná, byla zpracována oprávněnou osobou a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, c) je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem, d) předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány“. I při postupu podle tohoto ustanovení je třeba zároveň zvažovat, zda je dán soulad stavby s příslušnými veřejnými zájmy. Jak totiž uvádí k § 111 stavebního zákona relevantní odborná literatura, „[v] první řadě stavební úřad zkoumá, zda lze na základě žádosti o stavební povolení a podle připojených příloh stavbu skutečně realizovat. Při tom ověřuje, zda jsou dány některé demonstrativně (srov. slovo „zejména“) uvedené skutečnosti. Ačkoliv to není výslovně uvedeno, stavební úřad by měl postupovat tak, aby byla zaručena ochrana veřejného zájmu, což obecně vyplývá z § 2 odst. 4 SpŘ“ (Potěšil, L. in Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M., Potěšil, L.: Stavební zákon. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013).
97. Ostatně i odborná literatura klade důraz na nutnost komplexního posuzování stavby, viz např. Průcha, P., Gregorová, J. a kol.: Stavební zákon-Praktický komentář. Leges: Praha 2017, přístupný v systému ASPI, v němž se uvádí, že: Obsahuje-li žádost o vydání

stavebního povolení předepsané náležitosti, přistoupí stavební úřad k věcnému posouzení navrhované stavby a vyhodnotí, zda jsou splněny předpoklady k jejímu povolení. Pokud stavební úřad zjistí, že tyto předpoklady splněny nejsou, žádost zamítne; v opačném případě vydá stavební povolení. Stavební úřad se zabývá stavbou, o jejíž povolení žadatel usiluje a kterou ve své žádosti vymezil. Při svém hodnocení je povinen vycházet z celého obsahu žádosti a posuzovat stavbu komplexně, s ohledem na její skutečnou podobu a na základě všech dokladů, nikoliv jen podle údajů, které žadatel do formuláře žádosti zanesl (srov. podpůrně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 120/2012-40, a ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 108/2011-139).

98. FVE elektrárny představují zcela nepochybně nadmístní prvek v rámci daného území (obdobně jako větrné elektrárny podle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 3. 7. 2009, č. j. 5 Ao 1/2009 – 186). V případě umísťování a povolování staveb, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, tak jako stavba FVE, po jejichž dokončení současně nelze bez dalšího započít s jejich užíváním, nýbrž je třeba naplnit podmínky připojení zařízení žadatele k přenosové nebo distribuční soustavě podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 51/2006 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2010, je souhlasné stanovisko provozovatele přenosové nebo distribuční soustavy k žádosti o připojení, vydané postupem podle § 5 a uzavření smlouvy o připojení kritériem významným pro postup stavebního úřadu podle § 111 odst. 2 stavebního zákona. V opačném případě by se totiž schvalování účelu stavby stalo pouze formálním a vedlo by potenciálně k absurdním důsledkům, neboť by umožňovalo umísťování a povolování staveb FVE, které by pro absenci naplnění podmínek podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 51/2006 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2010, nemohly být připojeny k přenosové nebo distribuční soustavě. Při uvážení povinnosti stavebního úřadu vycházet při svém hodnocení z celého obsahu žádosti a posuzovat stavbu komplexně, s ohledem na její skutečnou podobu a naplnění účelu zamýšlené stavby, si žalobkyně musela být vědoma, že uzavření smlouvy o připojení, resp. existence souhlasného stanoviska provozovatele přenosové nebo distribuční soustavy k žádosti o připojení, musí být kritériem významným pro postup stavebního úřadu podle § 111 odst. 2 stavebního zákona.
99. S ohledem na shora uvedené, kdy žalobkyně si již před rozhodnutím stavebního úřadu musela být vědoma, že nesplňuje podmínku připojení zařízení žadatele k přenosové nebo distribuční soustavě podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 51/2006 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2010, neboť nedisponovala ani souhlasným stanoviskem provozovatele přenosové nebo distribuční soustavy k žádosti o připojení, vydaným postupem podle § 5, ani uzavřenou smlouvou o připojení se společností ČEZ Distribuce a.s., došlo k nezákonnosti způsobené pochybením na obou stranách vertikálního vztahu veřejná moc – jednotlivec ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 17/16. Jedná se o pochybení orgánů veřejné moci, o nichž žalobkyně, již svědčí žalobou napadené rozhodnutí, musela vědět, jelikož rozhodnutí stavebního úřadu bylo vydáno na základě nesprávných či zjevně neúplných, zejména skutkových zjištění a předpokladů, na což jednotlivec přes svou vědomost před vydáním rozhodnutí či po něm neupozornil. Za takové situace nemůže být dána dobrá víra žalobkyně ve správnost takového rozhodnutí.
100. Vzhledem k tomu, že dobrou víru žalobkyně nelze v nyní posuzovaném případě dovodit, není dán prostor pro posouzení poměru újmy na právech žalobkyně nabytých v dobré víře vůči újmě na straně jiných účastníků či veřejnému zájmu. Závěr o nedostatku dobré víry na

straně žalobkyně je sám o sobě dostatečným důvodem pro nemožnost aplikace § 94 odst. 4 správního řádu.

101. Pouze nad rámec odůvodnění městský soud uvádí, že výrobní FVE měla být dle tvrzení žalobkyně v průběhu správního řízení připojena do distribuční soustavy do konce roku 2010, kdy tato výrobní měla údajné kladné stanovisko k připojení ČEZ Distribuce, a.s., jako příslušného provozovatele distribuční soustavy, ze dne 11. 8. 2009 a měla rezervovaný výkon. Podle názoru žalobkyně by tudíž měla nárok na podporu elektřiny z obnovitelných zdrojů ve výši stanovené pro zdroje uvedené do provozu od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010. Z toho rovněž vycházelo vyčíslení žalobkyni vznikající újmy. Vzhledem k závěrům Nejvyššího soudu, podle nichž žalobkyně nemohla legitimně vycházet z přesvědčení, že stanoviskem ze dne 11. 8. 2009 jí byl udělen souhlas s připojením její FVE k distribuční síti společnosti ČEZ Distribuce a. s., neboť byla seznámena s tím, že k vydání konečného stanoviska dojde až v souvislosti s předložením studie připojitelnosti, nesplňovala žalobkyně podmínky pro připojení do distribuční soustavy do konce roku 2010 a tudíž by nárok na podporu elektřiny z obnovitelných zdrojů ve výši stanovené pro zdroje uvedené do provozu od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010 neměla.
102. Městský soud po opětovném posouzení věci proto dospěl k závěru, že pro aplikaci § 94 odst. 4 správního řádu, tj. zastavení přezkumného řízení, nebyly v projednávané věci naplněny podmínky a žalovaný tedy nepochybil, jestliže přezkumné řízení podle citovaného ustanovení nezastavil.

## **XII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení**

103. Městský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel soud přihlížet z úřední povinnosti.
104. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.
105. Výrok o náhradě nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s. a contrario, neboť soud těmto osobám žádnou povinnost v řízení neuložil.

## **Poučení:**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Praha 5. ledna 2023

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.  
předsedkyně senátu